FIONA MOORE

Castelul dintre stejari

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Printre multele clădiri ale Londrei putem găsi cu ușurință imense spații verzi amenajate special pentru parcuri, terenuri de sport sau de joacă pentru copii. Clima în general este blândă și umedă dar Londra este una dintre cele mai uscate regiuni ale Marii Britanii. De-a lungul orașului curge Tamisa, la fel de batrână ca orașul.

Într-o dimineață frumoasă de septembrie, Caroline privea pe fereastra dormitorului ei. Frunzele multicolore de pe aleea din fața casei dansau sub adierea unui vânt călduț de toamnă.

Caroline privi cu atâta dragoste tot ceea ce încă îi mai aparținea deoarece avocatul tatălui său îi adusese la cunoștință cu tristețe că fondurile sale din bancă sunt insuficiente pentru datoriile care trebuiau plătite la termene ce nu suportau amânare.

Ieși din dormitor, nu înainte de a privi cu nostalgie toate păpușile primite cadou în timpul copilăriei sale, o copilărie frumoasă de altfel și total lipsită de griji. Chiar și așa Caroline nu a fost un copil răsfățat. Bine educată, ea se remarcă acum prin simplitatea, cinstea și corectitudinea de care dă dovadă. Dar mai presus de toate, dă dovadă de curaj când trebuie să ia o decizie radicală pentru viața ei viitoare.

Ajunsă la bucătărie, puse ibricul pe aragaz pentru cafea. Deschise ușa de la intrare pentru a-și lua ziarul de dimineață, iar privirea îi rămase ațintită asupra datei acestuia: 26 septembrie. Era chiar ziua când împlinea douăzeci de primăveri.

Se întoarse la cafeaua din bucătărie și răsfoi ziarul cu repeziciune. Îl închise și fără să vrea parcurse un articol de pe prima pagină care vorbea despre realizările unui tânăr industriaș. Studia fotografia tânărului care era pur și simplu superbă. Brusc se hotărî să meargă la avocatul familiei sale, care o aștepta. După tragicul accident în care părinții Carolinei au decedat, bătrânul avocat a rămas aproape de fată, sfătuind-o cum a putut mai bine.

Biroul avocatului Spence era la parterul unui bloc din centrul orașului și se bucura de o clientelă numeroasă.

– Bună ziua, domnule avocat.

– Bună ziua, fata mea. Intră, ia loc te rog. Caroline, vreau să-ți spun că am studiat cazul tău pe toate fețele. Singura

soluție de a ieși la liman ar fi să vinzi casa în care locuiești și să-ți cumperi un apartament mai mic. Așa, datoriile vor fi onorate și vei avea și tu o sumă modestă pentru întreținere, până îți vei găsi o slujbă.

– Domnule avocat, vreau să vă spun că mă așteptam la așa ceva, nu trebuie să mă menajați. Ați fost întotdeauna bun cu mine, nu voi uita niciodată.

– Caroline, dacă mai pot vreodată să te ajut, o fac cu cea mai mare plăcere, fata mea. O alinta deoarece el nu avea copii, iar Caroline crescuse sub ochii lui. O copleșea cu jucării de când era mititică, astfela s-a înfiripat o sinceră prietenie între ei și atunci când fata își pierduse părinții, pe umărul său au curs toate lacrimile ei. Părăsi biroul avocatului și plecă pe jos să facă o plimbare. Ajunse în Hyde Park, cel mai mare spațiu verde din centrul Londrei. Rămase în parc până la orele amiezii, apoi porni spre casă.

Ajunsă acasă, realiză că nu ajută cu nimic dacă se închide în ea însăși pentru a-și plânge de milă, așa că într-o lună de zile era deja mutată într-un mic apartament onorându-și și toate datoriile. Acum era hotărâtă să-și găsească o slujbă. Cumpără un ziar și studie ofertele de serviciu. Un articol îi reținu atenția.

Era vorba de o doamnă în vârstă care dorea compania, pe timp de zi, a unei tinere domnișoare. Reținu adresa și numărul de telefon. În urma unui apel telefonic fixase ziua de duminică pentru întrevedere.

Capitolul 2

Caroline se gândise că ar fi mai bine să parcurgă drumul cu taxiul, deoarece riscă altfel să întârzie la întâlnirea programată, pentru că nu cunoștea deloc zona unde era amplasat imobilul respectiv. Tăcută, privea pe geamul mașinii și spre nemulțumirea ei observă că începuse să plouă. O ploaie rece de toamnă acoperi întreaga zonă și parcă toată natura se întristă. Ieșise din oraș și mașina urma șoseaua proaspăt stropită de ploaie. Caroline se gândi să întrebe șoferul dacă știa exact unde anume trebuia să ajungă, dar îi fugi repede din minte întrebarea când, în depărtare, zări un imens castel prin perdeaua unor copaci.

Caroline începu să-l admire mută de uimire când, surprinsă, observă că șoferul încetini semnalizând că intră pe o alee care făcea legătura între șosea și curtea castelului. Castelul se afla la

o distanță de aproximativ trei kilometri de șosea. Aleea traversa o pădure de stejari de toată frumusețea, iar la capătul pădurii era intrarea în curtea principală.

Toată curtea era pavată cu diferite forme mozaicale din beton, intercalate cu șuvițe de alei cu flori multicolore de toamnă. Caroline plăti taxiul, coborî și se îndreptă către scările de la intrarea în castel. Sună la ușă de câteva ori și în cele din urmă o servitoare între două vârste îi deschise ușa, poftind-o înăuntru.

De la intrare, Carolinei îi apăru o umbră de tristețe pe față. Era o atmosferă atât de tristă, de apăsătoare, văzu mare parte din mobilă acoperită pentru a fi protejată, chiar și fotoliile sau canapelele. Covoarele de pe jos erau strânse. Perdelele erau foarte uzate.

Servitoarea o scoase din gândurile ei destul de sumbre amintindu-i că doamna Peneloppe o aștepta în camera de zi. Sfioasă, o urmă pe servitoare iar aceasta, odată ajunsă, le lăsă pe cele două singure, închizând ușa în urma ei.

– Doamna Peneloppe?

– Da.Domnișoara Caroline, să înțeleg?

– Desigur. Am citit anunțul dumneavoastră în ziar și am îndrăznit să vă deranjez în legătură cu postul pe care îl aveți de oferit.

Bătrâna o studie pe tânăra fată din cap până în picioare și, tăcută, asculta cum aceasta își puse pe tavă întreaga sa viață.

Deși nimeni nu-i ceruse așa ceva, Caroline simți că regăsește acea căldură, acea încredere pe care o degaja bunica ei, atunci când ea avea ceva de povestit.

Doamna Peneloppe fu de acord ca începând de a doua zi Caroline își preia activitatea. Înainte de a pleca, servitoarea, pe numele ei Tora, îi arătă întreg castelul.

– Cred, domnișoară, că stăpâna mea a văzut ceva deosebit la dumneavoastră, spuse Tora.

– De ce crezi lucrul acesta?

– Pentru că au mai venit până acum o grămadă de fete, dar nu a fost de acord cu niciuna din ele, răspunse Tora.

– Tora, mă bucur să aud asta și sper să fiu pe placul dumneaei. Într-un fel îmi aduce aminte de bunica mea și asta mă face să țin la ea, chiar dacă ea are poate încă unele rețineri.

Caroline observă că, în afară de dormitorul doamnei Peneloppe și alte două camere de oaspeți, celelalte aveau mobilierul acoperit, la fel ca la parter.

– Care este părerea dumneavoastră domnișoară? întrebă servitoarea.

– Simt că acest castel are farmecul său aparte și cu puține modificari poate arăta cald și primitor.

– Da, poate aveți dreptate, dar vă aduc la cunoștință că, deși doamna Peneloppe este foarte bogată, niciodată nu va avea bani suficienți pentru modernizarea castelului. Au mai încercat și alții.

– Eu cred mai degrabă că nu au reușit să o înțeleagă, Tora.

– Cum spuneți dumneavoastră, domnișoară. Ne vedem mâine.

– La revedere, Tora.

Ajunsă acasă, se apucă să-și prepare ceva de mâncare, dar nu încetă să se gândească la castelul pe care tocmai îl văzuse. Atâta spațiu și atâta libertate văzuse doar la televizor sau citise prin cărți.

A doua zi se trezi foarte devreme și, ajunsă la castel, Tora o informă că doamna Peneloppe nu se trezise, deci avea vreme pentru o cafea. Totodată îi pregăti doamnei o tavă cu micul dejun și, după ce își bău cafeaua, urcă în dormitor cu tava în mână. Pe tavă nu lipsea un trandafir, care să-i facă plăcere doamnei. Doamna Peneloppe observă și nu își putu reține un zâmbet.

– Bună dimineața, Caroline! Nu ai avut somn azi-noapte?

– Ba da, dar m-am trezit dis-de-dimineață, nerăbdătoare să ajung la dumneavoastră. Doamna Peneloppe, vă supărați dacă vă fac o propunere?

– Te ascult, Caroline.

– Credeți că aveți suficientă încredere în mine pentru a-mi da mână liberă să pot schimba puțin interiorul acestui castel?

– Ce rost are? Nu sunt ocupate decât dormitorul meu și sunt pregătite încă două camere pentru cazul când avem oaspeți și asta se întâmplă foarte rar. O dată la două săptămâni

ajunge și nepotul meu aici. El este singura mea mângâiere, dar datorită afacerilor sale nu poate să vină prea des, așa cum ne-am dori amândoi.

Dar trecând peste oaspeți, aș putea aranja interiorul numai pentru dumneavoastră și, sincer vă spun, mi-ar face o deosebită plăcere.

Te-ai gândit că va fi destul de costisitor?

– Nu și dacă studiem bine piața. E foarte important să cauți întâi prețuri accesibile și o calitate destul de bunicică a materialului. Eu am să aduc mai multe oferte și dumneavoastră hotărâți. De acord?

– Tu nu știi niciodată să renunți?

– Nu și dacă știu că fac un lucru bun.

Fară să-și dea seama, doamna Peneloppe goli întreaga tavă de mâncare.

– Caroline, spuneai că locuiești într-un mic apartament, iar drumul până la mine îți ia aproape o oră și jumătate.

– Este adevărat.

– Atunci de ce nu rămâi și peste noapte să locuiești cu mine, iar vinerea seara vei putea merge în oraș. În felul acesta vei fi scutită de oboseala drumului zilnic.

– Vă mulțumesc, doamnă, dar nu îndrăznesc. Sunt o simplă.....

– Ești domnișoara mea de companie și punct. Deci ne-am înțeles. Iei un taxi imediat și îți aduci lucrurile de care crezi că

ai nevoie pentru a putea locui cu mine sub același acoperiș.

În ochii Carolinei apărură lacrimi. Erau lacrimi de bucurie. Se simțea acum protejată și în siguranță alături de doamna Peneloppe, de parcă ar fi locuit cu bunica ei.

– Dacă eu accept să locuiesc aici, acceptați și dumneavoastră că interiorul trebuie puțin modernizat?

– Bine, bine m-ai convins.

După ce Caroline părăsi dormitorul cu tava goală, bătrâna rămase singură și atunci pe chipul ei apăru un zâmbet.

Caroline se întoarse în a doua parte a zilei cu lucrurile necesare. Seara, doamna Peneloppe se simți puțin obosită și se retrase în camera sa mai devreme.

Caroline era mulțumită de camera pe care o alesese. Era mare, cu un pat imens și avea o fereastră mare care dădea în grădina din spatele castelului unde era și un mic lac și o mulțime dei plante ornamentale și alei. Din camera sa avea acces la o baie cum nu mai văzuse până atunci.

Caroline se așeză la masă și începu să facă un necesar de materiale care ar putea fi folosite pentru renovarea parterului format din salonul mare, bucătăria și camera de zi. Cu aproximație puse câte un preț, iar la sfârșit când făcu un total, acesta era cam măricel, dar și spațiul era enorm.

Dimineață, după micul dejun, doamna Peneloppe a întrebat-o cum i s-a părut noaptea petrecută în castel.

Spune-mi, Caroline, cum ai dormit?

Foarte bine. De fapt îmi era teamă să deschid ochii dimineață de frică să nu mă trezesc dintr-un vis.

– Mă bucur că te-ai odihnit bine.

– Doamna Peneloppe, aș dori să vă arăt o listă cu ce ar trebui să cumpăr pentru a mă apuca de treabă, dar mi-e teamă să nu considerați că sunt o profitoare. Spunând acest lucru îi înmână caietul pe care își întocmise calculele. Bătrâna doamnă le studie și în final începu să râdă.

– O profitoare spui? Eu vreau să te întreb cum te poți descurca cu acești bani la tot ce îmi povestești că vrei să faci?

– Păi, cum să vă spun, mână de lucru avem, la treburile casnice mă descurc minunat grație mamei mele, am observat o mașină de cusut în salon într-un colț, deci perdele, fețe de masă și draperii pot face eu, astfel nu vom mai plăti mâna de lucru.

– Caroline, este o muncă enormă, te rog să te gândești bine. Eu îți pot da banii de care ai nevoie și chiar mai mult, dar nu vreau să te obosești prea tare. La urma urmei ești o mână de fată iar eu nu te pot ajuta prea mult.

– Dar nu e nevoie, sincer, mă descurc cu Tora, iar la nevoie am văzut că aveți două zile pe săptămână un grădinar care ne va ajuta la treburile mai grele. Sincer, voi fi bucuroasă doar să stați să ne priviți.

– Bine draga mea. Cum spui tu așa să fie, spuse doamna zâmbind.

Atunci privirile li se întâlniră și Caroline întinse mâinile și o îmbrățișă cu căldură. Din pragul bucătăriei, Tora privea și nu-i venea să-și creadă ochilor observând schimbarea în bine a stăpânei sale.

Capitolul 3

Încet-încet lucrurile începură să se schimbe la castel. Caroline o convinsese în cele din urmă pe doamna Peneloppe să coboare la bucătărie pentru a servi masa împreună cu ele. De fiecare dată la masă se instala o admosferă de bună dispoziție. Doamna Peneloppe și Tora își aduceau aminte de începuturile lor în domeniul culinar. Povesteau toate boacănele pe care le făcuseră în bucătărie. Apoi o întrebară și pe Caroline.

-– Tu știi să gătești, Caroline?

– Știu să gătesc foarte bine.

– Cine te-a învățat?

– Mai întâi, bunica mă ținea întotdeauna pe lângă ea când făcea câte o prăjitură. Mă umpleam cu făină din cap până în picioare, dar niciodată nu mă certa. Orice intrare a mea în

bucătărie se termina cu un drum la baie. Acolo, bunica, mă săpunea zdravăn să mă găsească mama curată.

– Apoi, mai târziu?

– Mai târziu, bunica a murit și i-a luat locul mama. Se străduia să nu mă certe la câte boacăne făceam. Când am mai crescut, eram mai înțelegătoare și atunci și mamei îi era drag să mă țină lângă ea la bucătărie. De la ea am învățat să gătesc foarte bine. De multe ori ne plăcea să inventăm anumite feluri de mâncare. De asemenea avea o îndemânare aparte când era vorba de aranjat aperitivele sau platourile cu mâncare sau prăjituri.

În zilele care urmară, Caroline lucră cu dăruire alături de Tora. La sfârșitul săptămânii o satisfacție enormă le umplu sufletul de bucurie celor trei femei.

Doamna Peneloppe le făcu o surpriză și le prepară o cafea, după care le invită să o servească alături de ea în camera de zi, care era alăturată imensului salon de la intrare.

Telefonul sună și Tora răspunse. Era Elias, nepotul doamnei Peneloppe. După o lungă conversație, în care doamna nu pomeni nimic de Caroline, aceasta anunță sosirea acasă a nepotului. Urma să vină peste două săptămâni.

În următoarele două săptămâni curățenia era gata. Seara târziu, Caroline era ultima care se retrase în dormitor. Urcând spre dormitor își aminti că nimeni nu îi spusese unde anume obișnuia să doarmă Elias, nici dacă vine cu soția și copiii. În

sfârșit, nu mai conta, pentru că acum era curățenie peste tot. După o baie binemeritată, Caroline se așează în pat și cât ai clipi adormi.

De fiecare dată, Elias ajungea aproape de miezul nopții. Știindu-se aproape de casă, prefera să nu doarmă la hotel. Avea un rând de chei și insista să nu fie așteptat, nici măcar de Tora. Ajuns în curte, parcă mașina fără prea mult zgomot, descuie ușa și intră încet. Aprinse lumina și, deodată, tot salonul străluci în fața lui. Rămase plăcut surprins că bunica lui s-a hotărât să investească puțin în interiorul acestei case. Era surprins mai ales că în niciuna din convorbirile sale telefonice nu îi pomenise despre această nouă atitudine. Oricum era mulțumit.

Trecu pe la bucătărie pentru a mânca puțin, apoi urcă în dormitor. Intră, se dezbrăcă fără a mai aprinde lumina, și se băgă direct în pat. Somnul nu întârzie să apară.

Dimineața tot patul era invadat de o căldură plăcută. Se mișcă puțin și simți un gâdilat ușor pe obraz. Deschise ochii și văzu o tânără deosebit de frumoasă în patul lui care dormea nestingherită. Părul blond al fetei, îi mângâia obrazul. Se dădu ușor jos din pat, își luă hainele și părăsi dormitorul. Se îmbrăcă pe hol și coborî în bucătărie.

Aici Tora pregătise micul dejun.

– Bună dimineața, Tora!

– Bună dimineața, domnule Elias, răspunse Tora zâmbind.

Mă gândeam eu ca ați venit.

– Tora, fii draguță și spune-mi cine doarme în dormitorul meu?

– Domnișoara Caroline. Este domnișoara de companie a bunicii dumneavoastră.

– Da, și cât are de gând să stea? Din câte știu eu niciuna nu a rezistat mai mult de o săptămână.

– Are mai mult de o lună și bunica dumneavoastră a insistat să rămână să locuiască cu noi.

– A insistat bunica?

– Da, se pare că s-a atașat de ea foarte mult.

– Cum așa?

– Nu știu cum s-a întâmplat, dar doamna a plăcut-o de prima dată când a văzut-o. Se înțeleg foarte bine. Tot domnișoara a convins-o să facă și câteva schimbări pe aici.

– Am observat, răspunse tânărul. Mai dă-mi te rog, o cafea.

Luă cafeaua și se întoarse să iasă din bucătărie când ușa se deschise brusc și cafeaua se răsturnă în totalitate pe pantalonii lui Elias.

– Domnișoară, ești obișnuită să verși cafeaua în fiecare dimineață pe pantalonii cuiva?

– Vă rog să mă scuzați. Nu știam.....nu am vrut.....nu știu cum s-a întâmplat.

– Eu cred că ați dormit foarte bine azi-noapte și v-ați trezit foarte bine dispusă.

– Vă rog încă o dată să mă iertați.

Dar dialogul lor se opri, grație doamnei Peneloppe, care cobora scările.

– Elias, dragul meu, ai sosit?

– Bună dimineața, bunico, da, am sosit azi-noapte.Dar nu servești micul dejun la pat?

– O, dragul meu, lucrurile s-au schimbat un pic pe aici. În fiecare dimineață iau micul dejun împreună cu Caroline la bucătărie, apoi facem împreună plimbarea de dimineață. Dar scuză-mă, nu ți-am prezentat-o. Ea este domnișoara mea de companie, Caroline.

– Îmi pare bine, spuse Caroline cam timid.

– Și mie.

– Elias, dragule, unde ai dormit azi noapte? întrebă bunica lui.

– În dormitorul meu.

– Dar....parcă îl luase Caroline.

– Am aflat și eu astăzi de dimineață, spuse zâmbind, uitându-se la Caroline.

– Din nou îmi cer scuze. Nu știam, și nimeni nu mi-a precizat că e dormitorul dumneavoastră, spuse Caroline înțepată.

– Fii liniștită, patul a fost suficient de mare pentru amândoi, spuse Elias mai încet pentru a auzi numai Caroline.

– Pe mine vă rog să mă scuzați, merg să-mi fac bagajul, după

care veți scăpa de mine pentru aceste două zile, spuse Caroline în treacăt și părăsi salonul.

– Bunico, ce ai spune de o plimbare cu vaporul?

– Eu știu, dragul meu, sună tentant dar...

– Dacă vrei, poți să-i propui și Carolinei să meargă cu noi. Nu mă deranjează.

– Sigur? Nu ești gelos?

– Sigur. Du-te repede să-i propui, altfel își va face bagajul pentru a pleca acasă.

Doamna Peneloppe ajunse în dormitorul Carolinei când aceasta tocmai își terminase bagajul de făcut.

– Caroline, ce ai spune de o plimbare pe lac?

– Doamnă, nu vreau să vă supăr, dar am câteva treburi urgente de rezolvat în acest weekend. În sinea ei, Carolinei îi păru rău că o minți pe doamna Peneloppe, dar gândul că va sta atât de mult timp în compania lui Elias o făcu să ia această decizie.

Coborâră amândouă scara mare spre salon unde aștepta Elias.

– Elias, dragule, cred că vom fi doar noi doi în această plimbare. Caroline are treburi care nu suportă amânare.

– Putem măcar să te lăsăm în drumul nostru, Caroline? întrebă Elias.

– Nu vreau să vă deranjez. Am să chem un taxi.

– Insist să te conducem noi.

Caroline rămase fără replică, gândindu-se cât de îngâmfat era acest domn de își permitea să o pună în acest fel la punct.

Tot drumul îl parcurseră în tăcere până în oraș. Se despărțiră urându-și weekend fericit. Intră în apartamentul ei și simți imediat singurătatea de care fugise atât. În apartament era rece, parcă timpul se oprise în loc. Caroline se schimbă și fără să stea pe gânduri ieși în oraș. Renunță la ideea transportului în comun și plecă pe jos într-o plimbare astfel vizitând și magazinele care îi ieșeau în cale. Picadily Circus este centrul Londrei. Aici se intersectează cinci bulevarde. Noaptea, toate panourile comerciale sunt luminate.

Caroline observă, la câteva ore de când colinda magazinele, că nu își cumpărase nimic. Gândul ei era la Elias. Acest tânăr parcă îi era cunoscut, dar nu putea să-și dea seama de unde. Renunță să se mai gândească la el și atunci se hotărî să intre într-o cofetărie să mănânce o prăjitură apoi să meargă acasă. Abia se așezase la o masă când ospătărița o anunță că este invitată la o altă masă de o doamnă în etate. Se întoarse și nu putu să-și creadă ochilor când îl văzu pe Elias alături de doamna Peneloppe, care îi făcu semn cu mâna să li se alăture. Apropiindu-se, Caroline observă că Elias se ridicase și îi trăsese un scaun pentru a se așeza.

– Caroline, ce plăcere să te întâlnim!

– Într-adevăr. Am terminat treaba și mă gândeam să mă întorc acasă după un mic desert luat aici.

– Atunci numai bine, vom mânca împreună, și te vom conduce acasă, spuse Elias.

Caroline se gândi că ar fi în zadar să se opună propunerii lui Elias și fu de acord cu ideea lui. Singură în dormitor, Caroline luă o carte, dar nu înțelegea nimic din ce citea. Gândul îi zbura întruna la Elias. Oare unde dormise cu o seară în urmă? Oare chiar dormise cu ea în pat sau doar râdea de ea. Îl va întreba, chiar dacă acesta va râde de ea.

Capitolul 4

A doua zi, Elias se trezi și, coborând în bucătărie, o rugă pe Tora să-i toarne o cafea. Gândul îi zbură la Caroline. Dormise în dormitorul ei, acolo unde mirosul parfumului ei nu părăsise camera. Se simțea atras de această fată, pe care, de fapt, nu o cunoștea deloc.

Doamna Peneloppe se trezi cu o durere cumplită de cap. Elias observă că bunica lui nu se simte prea bine.

– Bunico, dacă nu te simți prea bine, eu pot să-mi amân plecarea.

– Nu trebuie, dragule, dar am o rugăminte.

– Spune, bunico!

– Vrei să o aduci aici pe Caroline înainte să pleci? Mă gândesc că o prinde noaptea pe drum și am să stau cu grija ei.

Plec chiar acum.

Caroline își turnase o cafea în bucătărie și privirea îi fugi pe pagina unui ziar pe care îl cumpărase atunci când își căuta un loc de muncă. Rămase blocată când recunoscu poza de pe prima pagină a ziarului. Nu era altul decât Elias. Nu putu să creadă că era una și aceeași persoană care îi ocupa gândurile de ceva timp încoace. Fu trezită la realitate de soneria de la intrare. Caroline, știind că pe ea nu o caută nimeni, bănui că poate fi o greșeală. Soneria se auzi din nou și atunci merse să vadă cine este. Deschise și în fața ei nu era nimeni altul decât Elias.

– Bună ziua, Caroline, spuse Elias când se văzură față în față.

– Bună ziua! Nu trebuia să veniți după mine, domnule Elias. Aș fi venit oricum în această seară, îi răspunse pe un ton înțepat.

– Caroline, am putea să nu ne mai certăm în fața ușii și să mă inviți în casă?

– Poftim, intrați!

– Caroline, bunica nu se simte prea bine și aș fi mai liniștit să te știu acolo înainte să plec.

Elias observă cum fața Carolinei capătă un aer îngrijorat și se gândi că fata asta chiar ține sincer la bunica lui.

– Îmi pare rău. Nu am știut. Am să împachetez imediat. Vă rog să mă scuzați două minute.

– Du-te liniștită. Te voi aștepta aici.

Caroline plecă în dormitor să-și strângă lucrurile. Elias se uită de jur împrejur sperând să descopere ceva despre viața Carolinei. Pe mobilă erau fotografii cu părinții și bunica ei. Păreau o familie fericită. Bunica ei părea să aibă anumite trăsături asemănătoare cu ale bunicii lui. Oare acesta era motivul pentru care Caroline s-a atașat atât de mult de bunica lui?

În timp ce privi fotografiile Caroline intră în sufragerie.

– Domnule Elias..

– Te rog, Caroline, nu-mi mai spune domnule! Elias e foarte bine!

– Elias, îi rosti numele abia auzit, pot să te întreb ceva?

– T e ascult.

– Unde ai dormit vineri noaptea când ai sosit?

Înainte să te înfurii, vreau să te anunț că nu a fost vina nimănui. Este adevărat, am dormit împreună, dar tu nu ai știut că este dormitorul meu, cum nici eu nu am știut că dormitorul meu este ocupat; mai mult, bunica a omis să-mi transmită că mai locuiește cineva cu noi.

– Bine, bine, nu ai știut, dar nici nu ai văzut?

– Ba da, dimineață. Când am intrat seara, nu am mai aprins lumina. Cunoșteam foarte bine camera și fiind întuneric nu aveam cum să te văd.

– Îmi pare rău. Nici eu nu te-am auzit când ai intrat.

– Te cred. Acum, dacă nu mai ai conștiința încărcată că ai

dormit cu un bărbat în pat, putem să mergem. Drumul e lung ,iar eu trebuie să ajung obligatoriu în noaptea asta, pentru că mâine am programată o întâlnire.

– Pleci în seara aceasta?

– Vrei să mai rămân?

– Scuză-mă, nu asta am vrut să spun, dar credeam că e prea târziu să mai pleci în seara asta.

– Hai să mergem, Caroline, bunica ne așteaptă.

Drumul îl parcurseră în tăcere. Niciunul nu avea chef de vorbă. Când coborâră de pe șosea, pe aleea care ducea la castel se vedea soarele asfințind. Ultimele raze se jucau prin crengile stejarilor. Caroline nu se putu abține:

– Privește Elias, ce tablou minunat!

– Ai dreptate, spuse Elias, zâmbind satisfăcut de încântarea Carolinei.

Caroline se înroși la față când văzu privirea lui Elias ațintită asupra ei. Imediat cum opri mașina se dădu jos și alergă direct în dormitorul doamnei Peneloppe. Bătrânei îi apăru un zâmbet pe față când o văzu iar Carolina îi sări direct în brațe.

– Mă bagă și pe mine cineva în seamă?

– Iartă-ne, Elias, chiar trebuie să pleci?

– Da, bunico, și vreau să vă găsesc tot vesele când mă întorc.

Se apropie de bunică o sărută pe obraz, îi sărută mâna Carolinei și apoi plecă. Caroline simți cum tremură din toată ființa ei la atingerea lui Elias, iar din cauz emoțiilor nu reuși să

deschidă gura să-i ureze drum bun.

În cursul săptămânii, Caroline evita să o mai scoată din casă pe bătrâna doamnă de teamă ca răceala să nu se agraveze, dar reuși să-i facă șederea plăcută în casă, citindu-i din presă și din cărțile preferate.

Caroline îi eliberă dormitorul lui Elias și se mută într-o cameră alăturată. Ceva în ea aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui Elias. Vineri dimineață, după ce servi cafeaua, plecă împreună cu bătrâna doamna să culeagă flori pentru aranjamentele din salon și dormitoare.

– Caroline, te simți bine aici cu mine? Mă gândesc că fiind doar în compania unei ființe bătrâne te vei plictisi foarte repede.

– Nici vorbă. Nu vreau să vă mai aud vorbind așa. Îmi face o reală plăcere să vă țin companie și nu știu ce m-aș face dacă nu ați mai avea nevoie de mine. Vă iubesc așa cum o iubeam pe bunica mea. Alături de dumneavoastră mă simt protejată și fericită.

– Auzindu-te vorbind așa simt că întineresc cu douăzeci de ani. Fata o sărută dulce pe obraz și o pofti să o ajute să aranjeze florile împreună. După terminarea aranjamentelor florale, serviră un ceai împreună la care o invită și pe Tora. După ceai au mers împreună până la poartă după corespondență, iar la întoarcere Caroline primi o propunere:

– De astăzi înainte doresc să mă ajuți să deschid

corespondența, așa mă vei ajuta să redactez răspunsurile la scrisorile care necesită acest lucru. Și mai am o dorință: tot de astăzi mi te vei adresa cu "bunico" și nu cu "doamna Peneloppe".

– Nu cred că ar fi corect față de domnul Elias. Doar dumnealui are acest drept.

– Sunt sigură că nepotul meu nu ar avea ceva împotrivă, deci rămâne stabilit. Cred că nu va fi nevoie să apelez la memoria ta pentru a-ți aduce aminte.

– Pentru mine nu poate să fie decât o mare bucurie, îți mulțumesc, bunico!

– Acum hai să deschidem corespondența. Câteodată poate fi ceva urgent.

Printre scrisorile primite se aflau și două invitații la teatru.

– Caroline, aș fi bucuroasă dacă ai accepta din partea mea această invitație la teatru, spuse doamna și îi întinse una dintre acele invitații.

– Mulțumesc, bunico. Nu am mai fost de mult la un teatru și aș fi încântată să merg sâmbătă.

– Ai cu cine să mergi?

– Nu, dar pot să merg și singură.

– Bine, atunci cealaltă invitație am să i-o dau lui Elias. În felul acesta vei avea și tu un partener. Tu mă vei reprezenta, iar Elias a obișnuit conducerea teatrului cu prezența lui, de aceea sunt două invitații.

Invitațiile erau la teatrul Globe, un teatru cu o construcție originală, pe care Caroline nu îl văzuse decât în treacăt. Știa despre el că este singura clădire cu acoperiș de stuf, permisă în Londra. Acum avea ocazia să urmărească și o piesă de teatru.

Seara, după ce serviră cina, doamna se retrase în dormitorul ei, iar Caroline se retrase în bibliotecă pentru a citi o carte.

Capitolul 5

Târziu în noapte, Elias sosi însoțit de domnișoara Beatrice. Tora nu o putea suferi deloc pe această domnișoară mofturoasă care, de câte ori venea, nu făcea decât să dea ordine și să facă observații la adresa ei. Acum îi luă bagajul și, refuzând să mai servească ceva, o conduse în dormitorul pregătit pentru ea.

Elias rămase la bucătărie, bău un ceai, apoi se hotărî să urce la culcare. Se îndreptă spre scară, dar zări lumina aprinsă în bibliotecă. Se îndreptă spre ea să o stingă. Deschise ușa și o zări pe Caroline dormind pe fotoliu cu cartea în mână. Îi luă ușor cartea și o așeză pe masă apoi o ridică încet în brațe și ieși din bibliotecă, urcă scările și o duse în dormitor. O așeză încet pe pat, o înveli, îi stinse lumina și ieși din dormitor.

Neștiind că în cursul săptămânii Caroline îi înapoiase

dormitorul, se hotărî să doarmă în următorul dormitor. Intră, aprinse lumina, se dezbrăcă și se așeză în pat. Pe perna alăturată lui era camașa de noapte a Carolinei. Se ridică, deschise dulapul și văzu lucrurile ei așezate frumos. Atunci își dădu seama că iarăși încurcase dormitoarele, dar nemaivrând s-o trezească din somn, dormi în locul ei.

Dimineață, Caroline se trezi în dormitorul lui Elias, îmbrăcată și fără pantofi. Părăsi dormitorul și merse în camera ei unde Elias făcuse baie și ieșise cu un prosop în jurul taliei.

– Caroline, stai, nu pleca.

– Se pare că ne este destinat să încurcăm dormitoarele.

– Am observat. Aseară te-am găsit dormind în bibliotecă și te-am adus sus în dormitor. Când am intrat aici am văzut lucrurile tale dar nu am vrut să te mai trezesc. Nu m-ai anunțat că mi-ai înapoiat dormitorul.

– Te las să te îmbraci și ....bine ai venit acasă, Elias.

– Îți mulțumesc. Caroline, aseară ai vrut să mă aștepți?

– Nu, am rămas să citesc o carte și am adormit.

– Bine, atunci ne întâlnim la micul dejun.

– În regulă.

Coborî în bucătărie unde o găsi pe Tora îndrugând verzi și uscate.

– Tora, pot să știu ce te-a deranjat așa de dimineață?

– Ce o să vă deranjeze și pe dumneavoastră, domnișoară.

– Tot nu înțeleg.

Ușa bucătăriei se deschise și doamna Peneloppe intră căutând-o pe Caroline.

– A, aici erai? Vino draga mea, vreau să te prezint cuiva.

Caroline o urmă în salon unde erau Elias și, surpriză, o tânără domnișoară care stătea în partea dreaptă a lui Elias.

– Caroline, îți prezint prietena nepotului meu, Beatrice.

– Încântată, spuse Caroline.

Beatrice se uită mirată nevenindu-i să creadă că doamna Peneloppe îndrăznise să-i facă cunoștință cu o persoană care se vedea de departe că nu face parte din aceeași clasă socială.

Așezându-se la masă, bunica lui deschise discuția:

– Elias, ai primit o invitație la teatru.

– Ce spui, Beatrice?

– Dragul meu, aș prefera o seară dansantă.

– Îmi pare rău, dar eu trebuie să merg. Am onorat toate invitațiile teatrului până acum. Dumneata, bunico?

– Eu i-am dat invitația mea Carolinei. Puteți merge voi doi, iar eu mă voi întreține cu Beatrice.

– O, dar va fi grozav de plictisitor, spuse Beatrice, să stăm toată după-amiaza în casă.

– Bunico, voi rămâne eu cu tine. Apoi, invitațiile sunt pentru toată stagiunea.

– Așa este, draga mea, dar nu uita că în această seară este premiera și țin neapărat să mă reprezinți.

– Cred că mai bine voi merge eu să vă reprezint, spuse

Beatrice.

– Mulțumesc, Beatrice, dar Caroline mi-a promis că se va duce și mă aștept să se țină de cuvânt.

– Voi merge, bunico. Se ridică și se scuză că are treabă și se retrase.

– Știu că nu e treaba mea, dar cred că le dați prea mult frâu liber servitoarelor.

– Dacă la Caroline te referi, te anunț că nu este servitoarea mea, ci domnișoara mea de companie. Țin la fel de mult la ea cum țin și la Elias. Dragul meu, sper să nu te superi, îi spuse lui Elias.

– Nu pot să mă supăr, bunico, pentru că simt că și ea te iubește, iar eu nu pot decât să mă bucur că vă înțelegeți bine.

– Știam eu că nu ești gelos pe Caroline. Pe mine vă rog să mă scuzați, merg să o caut pe Caroline, spuse doamna Peneloppe.

Doamna Peneloppe o caută pe Caroline la bucătărie, dar nu o găsi, apoi Tora îi spuse că urcase în grabă sus. Ajunsă la dormitorul ei, bătrâna o găsi plângând.

– Caroline, nu se poate, ce-i cu tine?

– Bunico, mi-e teamă că am să-l fac de râs pe domnul Elias în această seară. Eu nu am o ținută elegantă așa ca domnișoara Beatrice.

– Nu ai, dar până deseară mai ai timp și eu am să te ajut.

– Bunico, mi-e teamă că îți fac prea multe necazuri.

– Poți într adevăr să mă superi dacă nu ești un copil ascultător. Acum spală-te pe față și să mergem. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Tora le informase că tânărul Elias o dusese în oraș pe domnișoara Beatrice în vizită la o prietenă, urmând să o aducă a doua zi. A lăsat vorbă că se întoarce spre seară după domnișoara Caroline.

– Bine, Tora. Dacă se întoarce înaintea noastră îi spui că noi suntem în oraș și ne întoarcem la timp, pentru a putea pleca la teatru.

– Am înțeles, doamnă!

Elias avu parte de o zi foarte plictisitoare în compania lui Beatrice. Aceasta refuză categoric invitația la teatru și rămase să doarmă la o prietenă, astfel distracția fiindu-i asigurată.

Caroline, în schimb, alături de doamna Peneloppe, se distră pe cinste. Doamna o duse la o casă de modă cu mare renume. Aici Caroline suferi o transformare totală. Intră mai întâi la o sală de masaj, apoi părul ei fu aranjat de un stilist renumit al Londrei, după care urmă machiajul. Un machiaj discret care o aranja pe Caroline foarte bine. Merse apoi într-un mare salon, unde se probau toalete de seară. Aici Caroline rămase mută de uimire, deoarece nu știa ce anume să aleagă dintr-un munte de rochii. Doamna Peneloppe dori să-i facă o garderobă întreagă, dar Caroline insistă că două rochii se seară erau suficiente. Urmă o ultimă rundă și anume încălțămintea. Aici treaba a mers

mai repede, deoarece piciorul ei delicat nu i-a creat probleme în alegerea a două perechi de pantofi.

Caroline se transformă în mai puțin de șase ore într-o prințesă adevărată. Împreună se amuzară pe cinste în această după-amiază, doamna Peneloppe aproape punându-se în pielea Carolinei. Într-o oră și jumătate erau acasă. Caroline își aranjă în dormitor toate cumpărăturile, apoi coborî și bău un ceai împreună cu doamna Peneloppe.

– Bunico, simt că emoțiile dau năvală de pe acum.

– Eu am încredere în tine că vei ști să ți le ții în frâu cu brio.

– Nu știu ce să spun, niciodată nu mi s-a întâmplat o schimbare atât de radicală ca acum.

– Ai dreptate, acum te rog să urci să te pregătești. Elias trebuie să apară dintr-un moment în altul și apoi bărbații se îmbracă repede.

La scurt timp după ce urcă Carolin, apăru și Elias.

– Sărut mâna, bunico.

– Să trăiești, dragul meu. Arăți cam obosit.

– Plictisit e cuvântul cel mai potrivit. Urc să mă schimb și cobor imediat.

Elias urcă, se schimbă și fu primul care coborî. Elegant, se alătură bunicii lui pe canapea.

– Caroline nu a coborât?

– Nu, dar nu cred că va mai întârzia mult.

Deodată, zgomotul pantofilor cu toc pe podea le atrase

atenția. Amândoi priviră uluiți spre minunăția care urma să coboare. Chiar și doamna Peneloppe, care o văzuse probând toate acestea, rămase uimită de cum arăta acum Caroline. Era tot ce-și dorise Elias vreodată de la o femeie. Caroline era simplă, caldă, placută și frumoasă. Acum era sigur că pe ea o așteptase o viață întreagă. Caroline coborî încet scara și se apropie de ei.

– Elias, crezi că am exagerat cu îmbrăcămintea?

– Să exagerezi? Cred că ești o minune!

Doamna Peneloppe zâmbi privindu-și copii cu multă dragoste.

– Ei, și acum, dacă primesc câte un sărut de noapte bună, puteți pleca liniștiți.

Amândoi o sărutară, apoi Elias îi oferi brațul și o conduse către ieșire. O ajută să urce în mașină, apoi urcă și el la volan. Pe drumul până la teatru vorbiră numai fleacuri, ca să treacă timpul.

Ajunși la teatru, Elias se grăbi să o ajute să coboare. Îi cuprinse talia cu brațul său protector și o conduse spre intrarea principală a teatrului. Caroline simți mâna caldă a lui Elias pe spatele său și picioarele parcă nu mai aveau control. Directorul se grăbi să-i întâmpine la intrare, oferindu-le câte un pahar de șampanie. O mulțime de lume îl salută pe Elias, iar el își prezentă partenera cu căldură.

Ajunse în cele din urmă în loja familiei sale, unde Caroline

începu să privească în toate părțile, dornică să vadă totul dintr-o singură privire. Elias observă acest lucru și veni cu multe alte informații despre această constructie, informații pe care le știa datorită faptului că ajutase financiar această instituție foarte mult.

Luminile în sală se stinseră, și începu piesa. Pe toată durata spectacolului de teatru, Caroline nu-și luă ochii de pe scenă, dar Elias, pe furiș, o privi cu admirație destul de des.

După terminarea spectacolului, Elias veni cu o propunere:

– Caroline, ce spui de o invitație la restaurant?

Caroline se gândi că deja era prea mult faptul că o însoțise la teatru și apoi ea nu se compara cu Beatrice, nu cunoștea felul de a se comporta într-un restaurant și atunci se gândi că cel mai bine ar fi dacă ar refuza politicos invitația.

– Elias, nu pot decât să-ți mulțumesc pentru această seară minunată, dar sunt obosită și ți-aș fi recunoscătoare dacă ne-am întoarce.

– Caroline, doar nu ți-e teamă de mine.

– Nu, dar nu doresc să o îngrijorăm pe bunica mai mult decât trebuie.

– Bine, accept, dar cu o condiție: data viitoare când vin acasă promiți că accepți invitația mea la restaurant?

– Sincer, nu aș dori să o supărăm nici pe Beatrice.

– Nu-mi pasă dacă Beatrice se supără sau nu. Te rog să-mi promiți că vei ieși cu mine.

– Bine, promit.

Ajunși acasă, Elias o ajută să coboare din mașină, o cuprinse cu mâna de mijloc și o întoarse cu fața spre el. Rămaseră tăcuți câteva clipe. Elias înclină puțin capul și îi atinse buzele într-un sărut plăcut, cald și plin de emoție. Caroline primi cu toată bucuria și plăcerea acel sărut. Elias se îndepărtă puțin de ea, apoi văzând că nu vrea să ridice capul din pământ o luă în brațe și o ținu la pieptul său un timp. Într-un târziu, Elias rupse tăcerea:

– Caroline, te-am rănit?

– Nu pe mine m-ai rănit. Pe Beatrice ai rănit-o.

– Caroline, în momentul de față suntem doar noi doi. Eu și cu tine. Beatrice nu are ce căuta între noi. Acum, hai să intrăm în casă. S-a lăsat răcoare și ești cam dezbrăcată.

Elias simți emoția din sufletul Carolinei și își dădu seama că era primul ei sărut adevărat.

O conduse până la ușa dormitorului, o sărută pe frunte și îi ură noapte bună.

Capitolul 6

Elias adormi cu greu, dar nu același lucru se poate spune și despre Caroline care reuși să adoarmă abia când razele soarelui se iviră în cameră.

A doua zi dimineață, sosi și Beatrice cu un taxi. Intră direct în salon unde Elias servea micul dejun alături de bunica lui.

– Bună dimineața, spuse Beatrice.

– Bună dimineața, răspunseră Elias și bunica lui.

– Ia loc, te rog, și servește ceva, o invită bunica.

– Acum că suntem doar în familie, fără servitori, cred că voi avea mai multă poftă de mâncare.

Bunica simți cum se încruntă Elias la remarca Beatricei și schimbă subiectul întrebând-o cum s-a distrat noaptea trecută. În timp ce aceasta povestea uitând să se mai oprească, în salon intră Tora cu o tavă de fructe în mână.

– Tora, vrei să vezi ce se întâmplă cu Caroline de nu a coborât la masă?

– Am intrat în camera domnișoarei și se părea că doarme, doamnă.

– Nu-i stă în fire să doarmă atât de mult dimineața. Mă duc să văd ce e cu ea, spuse bunica.

Rămași singuri, Beatrice își exprimă dorința de a pleca chiar după micul dejun.

Când ajunse doamna Peneloppe în dormitor, Caroline, abia trezită, își ceru scuze că întârziase la micul dejun, dar doamna Peneloppe simți că nu era vorba doar despre culcatul târziu de noaptea trecută.

– Caroline, spune-mi, ai ceva pe suflet?

– Bunico, aș dori să vorbim după ce pleacă Elias, te rog.

– S-a purtat cumva urât cu tine aseară?

– Te asigur că nu este vorba despre asta, dar vreau să vorbim când vom fi singure și liniștite.

– De ce nu ai coborât la masă?

– Voi mânca după ce va pleca Beatrice. Bunico, te rog să mă scuzi în fața lor, dar chiar nu vreau să dau ochii cu nimeni.

– Bine, voi trimite o tavă cu micul dejun sus și te voi motiva că ai o migrenă. Sigur Elias nu o să creadă lucrul acesta.

– Te iubesc bunico, exclamă recunoscătoare, Caroline.

Bătrâna ieși din dormitor. În sinea ei, cam știa ce este în sufletul Carolinei, dar era foarte nerăbdătoare să vadă câtă

încredere va avea în ea. Vroia să vadă dacă îi va spune tot ce are pe suflet. Coborî în salon și o scuză pe Caroline.

– Caroline vă roagă să o scuzați, nu poate să coboare din cauza unei migrene, spuse bunica.

– Bunico, crezi că trebuie să o vadă un doctor?

– Cred că mă pot descurca foarte bine și singură cu ea, Elias.

Elias știu imediat despre ce migrenă era vorba. Pe Beatrice nu o putuse suporta din prima clipă, iar de el îi era rușine în urma sărutului pasional din seara trecută.

Între timp Tora coborî cu tava plină spunând că domnișoara o refuzase. Elias se ridică imediat de pe scaun, luă tava de la Tora și porni către dormitorul Carolinei. Bătu la ușă încet, apoi deschise ușa. Așeză tava cu micul dejun pe măsuța din dormitorul ei și se apropie de pat.

– Bună dimineața, draga mea.

– Bună dimineața. Elias, dar nu trebuia să urci. Am rugat-o pe Tora să o lase în bucătărie pentru că voi mânca mai târziu.

– Nu am venit să-ți cer explicații pentru starea ta din dimineața aceasta. Am venit să văd că mănânci, înainte să plec. Când mă voi întoarce vreau să purtăm o discuție serioasă. Iar în ceea ce o privește pe Beatrice îți promit că nu o voi mai aduce pe aici. Nici pe ea nici altă fată. Am aici o fată care mă așteaptă, spuse Elias zâmbindu-i, și făcând cu ochiul, după care reveni la figura serioasă de mai înainte.

– Elias, te rog, nu face și mai greu de suportat situația.

– Te rog, servește; îi întinse paharul cu lapte și un biscuite.

Caroline își dădu seama că nu poate discuta cu el și preferă să-l asculte numai ca să-l vadă plecat mai repede. Termină laptele, apoi luă și salata de fructe pe care el o ținea în mână. Termină de mâncat în liniște. Elias luă tava, o puse pe măsuță, apoi se întoarse la ea și sărutând-o pe frunte îi spuse:

– Pe vinerea viitoare. Am să te rog să te odihnești mai mult săptămâna aceasta. La revedere, draga mea.

– Drum bun, Elias.

Rămasă singură, se gândi că unica soluție era să fugă. Îi va spune bunicii că și-a găsit de lucru în altă parte, ca până vinerea viitoare să poată pleca. Nu voia să se creadă că venise aici din interes, pentru averea familiei. Elias sigur își va găsi o fată bogată să-l facă fericit. Ea nu avea ce să-i ofere. Avea un singur apartament și acum, gândindu-se bine, trebuia să-l schimbe ca să-și piardă complet urma.

Elias împreună cu Beatrice plecaseră, iar bunica o trimise pe Tora să o anunțe pe Caroline să coboare. Când coborî, o văzu pe bunica stând pe gânduri.

– Nu vreau să te necăjesc.

– Ia loc, fata mea. Te rog sa fii sinceră cu mine și să-mi povestești tot ce te frământă. Caroline, te rog încă o dată să fii sinceră.

– M-am gândit mai bine și cred că trebuie să plec să-mi

găsesc alt loc de muncă.

– Îmi era teamă că-mi vei spune acest lucru. Care este motivul pentru care vrei să pleci?

– Elias. De fapt el nu are nicio vină.

– Ce s-a întâmplat între voi? S-a purtat urât cu tine?

– Nu, deloc, bunico.

– Caroline, te-am rugat ca pe copilul meu să fii sinceră cu mine.

– Sincer, între noi doi nu a fost decât un sărut. A fost primul meu sărut. Până la Elias nu m-a mai sărutat nimeni. Acum simt o atracție puternică față de Elias cu toate că știu că nu am dreptul acesta. De aceea am hotărât că trebuie să plec, să nu ne mai întâlnim.

– Draga mea, după câte îl cunosc eu, dacă într-adevăr s-a atașat de tine, te v-a găsi și în gaură de șarpe.

– Te rog să mă ajuți.Tu ești singura care mă poate înțelege.

– Elias știe ce simți pentru el?

– Nu. De aceea am hotărât să găsesc un motiv care să-l facă să mă respingă și cu timpul mă va uita.

– Pentru asta nu trebuie să pleci de aici, să mă părăsești și pe mine. Este de-ajuns să-i spui că nu îl iubești, că nu este genul de bărbat pe care te aștepți să-l întâlnești și de care să te îndrăgostești. Eu promit că voi fi alături de tine.

– Nici eu nu vreau să te părăsesc, dar mi-e teamă că nu voi putea să-l mint în față.

– Hai să terminăm această discuție și să lăsăm timpul să decidă cum e mai bine. Te rog, Caroline, promite-mi că nu vei face prostia de a pleca fără să mă anunți.

– Bine, voi încerca.

Luni, își ocupase timpul cu doamna Peneloppe, în grădina cu flori și spre seară intraseră în casă să se odihnească. Telefonul sună si Tora răspunse.

– Domnișoară Caroline, sunteți chemată la telefon.

– Alo, bună Elias.

– Bună ziua, Caroline. Am plecat îngrijorat în privința ta și te-am sunat să văd cum te mai simți.

– Sunt bine, nu trebuie să-ți faci griji în privința mea, sincer.

– Lasă-mă te rog să decid eu dacă trebuie să-mi fac grijă sau nu în privința ta.

– Elias, nu vreau să-ți creez probleme cu Beatrice sau cu orice altă fată.

– Caroline, nu vreau să ne certăm la telefon, vorbim vineri. Ai grijă de tine și de bunica.

– La revedere, Elias.

– La revedere și pe curând.

Închise telefonul și se gândi ce plăcut era când cineva își făcea griji în privința ei. Pe de o parte Elias, pe de altă parte, doamna Peneloppe.

Restul săptămânii trecu repede, deoarece bunica îi încărcă timpul cu fel de fel de activități pe care le desfășurau împreună.

Sosi și ziua de vineri . Caroline se simți toată ziua agitată. Bunica o simți și încercă să-i distragă atenția cât mai mult.

Seara luară cina, iar când bunica se retrase în dormitorul ei, Caroline se gândi că ar fi bine să meargă și ea la culcare, evitând astfel să dea ochii cu Elias în acea seară.

Târziu, aproape de miezul nopții, Caroline auzi pașii lui Elias. Urcă repede treptele scării, se opri la ușa Carolinei, ezită un moment, apoi își continuă drumul spre dormitorul său. Caroline avea inima cât un purice până în momentul în care auzi ușa de la dormitorul lui Elias închizându-se.

Dimineață, Elias fu anunțat de Tora:

– Domnule Elias, bunica dumneavoastră vă așteaptă în bibliotecă.

– Bunica s-a trezit la ora asta?

– Da, de dimineață, și vă așteaptă.

– Bine, Tora, mulțumesc.

Se îndreptă către bibliotecă și deschise ușa. Bunica lui privea pe geam îngândurată. Se apropie de ea și o sărută pe frunte.

– Bună dimineața, bunico. Sunt îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

– Elias, dragul meu, vreau să vorbim puțin despre Caroline.

– Te ascult, bunico!

– Dragul meu, știi că este singura persoană de care m-am atașat foarte mult, de când mă chinui să-mi găsesc o

domnișoară de companie.

– Am văzut.

– M-a anunțat că vrea să -și găsească de lucru în oraș.

– Poate nu o plătești destul de bine.

– Până acum nu a vrut să-mi ia niciun ban. Pur și simplu a zis că a stat din plăcere și este satisfacută că m-a scos din starea în care eram. Mă închisesem în mine și nu mai voiam să comunic decât cu tine.

– Am observat schimbarea în bine și nu pot decât să-i fiu recunoscător pentru asta. Dar tot nu mi-ai spus de ce vrea să plece.

– Aista îmi va fi mai greu să-ți explic. Știi, Elias, ea s-a speriat de sărutul pe care i l-ai dat în seara când v-ați întors de la teatru. Era primul ei sărut și cred că a fost foarte impresionată.

– Bunico, i-am spus că vom vorbi despre ce s-a întâmplat.

– Elias, spune-mi te rog, ce simți tu pentru fata asta. Sincer, m-ar durea să o văd că suferă.

– Bunico, țin foarte mult la Caroline și am observat și eu că nu are experiență. Îți promit că vorbesc cu ea.

– Vreau să-ți spun că nu mă deranjează deloc să mi-o fac nepoată cu adevărat dacă ții la ea. Dacă nu, limpezește lucrurile, astfel încât să nu o pierd.

– Fii fără grijă, bunico. Hai, te rog, acum să servim micul dejun. Astăzi, am nevoie de ajutorul tău și al Carolinei.

– Despre ce este vorba?

– Astăzi avem un consiliu cu toate firmele de profil din țară. La ora actuală hotelurile sunt foarte ocupate. O parte din ei și-au găsit cazare, o altă parte și-au căutat pe unde au putut, dar sunt și câțiva care nu au unde să se cazeze o noapte. M-am oferit să-i găzduiesc eu aici doar deseară, pentru că este vorba de colegi care m-au ajutat mult în cariera mea.

– Dragul meu, asta nu este o problemă.

– Bună dimineața, spuse Caroline, intrând tocmai atunci în salon.

– Bună dimineața, îi răpunseră Elias și bunica împreună. Elias se ridică și îi oferi un scaun.

– Caroline, Elias ne-a cerut ajutorul într-o problemă. Apoi bunica îi povesti ceea ce îi relatase Elias. Acesta mânca în tăcere, ascultându-le.

– Asta nu este o problemă. Elias, te poți baza pe ajutorul nostru, îi spuse Caroline, privindu-l în ochi.

– Mulțumesc mult. Sunt cel mai norocos bărbat pentru că am două femei încântătoare. Acum mă scuzați, dar trebuie să plec. Ședința începe cam în două ore. Se ridică de pe scaun, o sărută pe bunica pe frunte, apoi pe Caroline și plecă în grabă.

Bunica se uită la Caroline și își zâmbiră cu subînțeles.

– Bunico, nu vreau să te obosești. Vreau doar să mă înveți ce trebuie pregătit în asemenea cazuri.

– Draga mea, cred că ar trebui comandate câteva aperitive și ceva la desert. Când vin diseară să le servim câte un aperitiv

și apoi mâine dimineață, înainte de plecare.

– Deoarece, la pregătitul aperitivelor mă pricep foarte bine, nu trebuie să le comandăm gata făcute. Pot să fac și câteva prăjituri. Știu câteva rețete care mi-au ieșit întotdeauna. Dar pentru toate acestea îmi trebuie ceva bani.

– Este prea multă muncă, Caroline.

– Dar este ceva special atunci când pregătești totul în casă. Ei sunt învățați să ia masa la restaurant, de aceea vor fi încântați să servească și o altfel de masă.

– Dacă tu crezi că te descurci, poți comanda prin telefon toate produsele care îți trebuiesc. Ele vor fi livrate la domiciliu.

Caroline își făcu o listă, dădu comandă prin telefon, apoi se apucă de treabă. O rugase pe Tora să se ocupe de camerele de oaspeți. Tora o anunță că în afară de dormitoarele ocupate în prezent, mai sunt disponibile șapte dormitoare.

Caroline se apucă să prepare câteva prăjituri. Pentru acestea avea toate ingredientele necesare. Între timp sosi și livrarea la domiciliu cu alimentele cerute. Tora termină de aranjat dormitoarele și, la cererea Carolinei, așezase în fiecare dormitor câte un buchet imens de trandafiri.

Se alătură Carolinei la bucătărie, ajutând-o la pregătirea câtorva feluri de mâncare tradițională. Doamna Peneloppe nu o părăsi nicio clipă pe Caroline. Era alături de ea și îi dădea sfaturi atunci când fata avea nevoie.

– Draga mea, pot să-ți spun de pe-acum că masa va fi un real

succes.

– Tare mult mi-aș dori. Aș vrea ca Elias să fie mândru de noi.

– Elias este oricum mândru de noi.

– Bunico, cât este ceasul?

– Este aproape ora optsprezece.

– Mai am ultimele retușuri și apoi mă schimb și eu.

Ajunsă în dormitor, se simți obosită, dar mulțumită de munca pe care o făcuse. Intră în baie, își umplu cada și se relaxă total. Când ieși din baie era mai proaspătă și mai vioaie. Se îmbrăcă cu o rochiță simplă dar, fără să-și dea seama, atât de provocatoare! Ea urma să stea alături de Tora la bucătărie pentru a o ajuta să servească masa.

Capitolul 7

Mașinile cu invitații începură să sosească. Erau mulți, din câte vedea Caroline, prin fereastra de la bucătărie. Caroline o rugă pe Tora să-i întâmpine și să le arate dormitoarele pe care le vor ocupa. Acești domni erau însoțiți de soțiile lor, toate frumos îmbrăcate și elegante. Se auzi vocea lui Elias pe hol, în timp ce se apropia de bucătărie.

– Unde este Caroline? o întrebă pe Tora

– În bucătărie, domnule.

Elias se îndreptă spre bucătărie. Intră și o văzu pe Caroline ocupată cu ultimele retușuri ale pregătirilor.

– Dumnezeule, miroase bestial. Să nu-mi spui că ai muncit toată ziua la bunătățile astea.

– Ba da, și sper să aibă și succes.

Elias luă o bucată de prăjitură și își linse degetele.

– Caroline, e grozavă.

Între timp intră și Tora pe ușă.

– Domnișoară, avem o problemă. Ne mai trebuie un dormitor.

– Ia dormitorul meu, Tora.

– Nu se poate, poți să-l iei pe al meu, spuse Elias.

– Elias, dormitorul meu arată mai bine. Tora, condu-i în dormitorul meu, te rog.

– Cum spui tu. Acum am o rugăminte. Aș dori să mă însoțești la masă. Crezi că se poate descurca Tora cu toate astea?

– Elias, nu cred că eu sunt persoana potrivită să te însoțesc în fața acestor oameni.

– Tu ești persoana cea mai potrivită să mă însoțească și insist să vii. Voi fi mândru să te am alături de mine.

– Bine, Elias, dar mai întârzii puțin până vine Tora pentru a-i mai da câteva indicații, apoi urc să mă schimb.

– Nu contează, poți să întârzii, dar te rog nu mă lăsa singur.

– Bine, promit.

Când sosi Tora, Caroline îi explică tot ce trebuie făcut și ordinea în care trebuiesc servite toate acele feluri de mâncare. Urcă în dormitor, își scoase cea de-a doua toaletă pe care o cumpărase împreună cu bunica și pe care Elias nu o văzuse. Se pieptănă, își strânse părul sus într-un coc elegant, se machie discret, își puse rochia pe ea, o pereche de pantofi noi și fu

gata. Avea emoții pe care cu greu le putea stăpâni. Își luă inima în dinți și coborî.

Intră în salon unde toată lumea se așezase deja la masă.

– Bună seara, vă rog să mă scuzați că am întârziat.

Toată lumea o privi fără să scoată o vorbă. Domnii se ridicară în picioare la intrarea ei. Elias veni în întâmpinarea ei, îi oferi brațul și o conduse la locul său, după ce îi prezentă oaspeții. Elias îi păstrase locul de lângă el. Simți emoțiile Carolinei și își așeză mâna pe mâna ei. Ea reuși să se stăpânească. Caroline făcu semn Torei că poate începe să servească masa.

Masa fu un adevărat succes. Tot timpul petrecut la masă se vorbi doar despre mâncarea servită, deci se vorbi doar despre Caroline. Aceasta calmă și stăpână pe ea le declară:

– Îmi place să-mi răsfață invitații cu mâncăruri tradiționale. În restaurant nu mai întâlnim prea des așa ceva. Pe deasupra este și foarte sănătos.

Bunica îi sări în ajutor și aduse discuția pe un teren pe care Caroline era stapână pe ea, chiar venea cu completări ajutând-o să treacă mai ușor peste emoțiile ce puseseră stăpânire pe ea. Elias le privea pe amândouă cu o satisfacție enormă.

Mai târziu, Caroline aduse în discuție produsele naturiste și, de aici, o întreagă discuție pe care Caroline o conduse foarte ușor, deoarece făcuse în trecut anumite cursuri care se bazau

pe așa ceva. De aici și îndemânarea și priceperea la bucătărie.

Tora strânse tacâmurile, așezând ceaiurile și cafelele alături de dulciuri. Din nou aprecierile la adresa Carolinei începură să apară. Lion, un domn mai în vârstă, care a fost sprijinul lui Elias în desfășurarea activității, îl făcu atent pe Elias:

– Elias, ești un norocos cu o așa comoară lângă tine.

– Sunt perfect convins de lucrul acesta, domnule Lion.

– Comoara o împărțim, spuse doamna Peneloppe, deoarece când nu se bucură Elias de prezența ei, bucuria îmi aparține mie.

Elias se ridică, puse o muzică lentă, după care o invită pe Caroline la dans. O prinse în brațele sale și îi șopti la ureche:

– Ești cea mai frumoasă femeie din această sală, știai?

– Cred că exagerezi.

– Vrei să cer și părerea celorlalți domni?

– Doamne, nu, ce-ți veni?

– Vreau să-ți demonstrez că ce-ți spun este adevărat. Altfel cum îți explici că toate privirile sunt îndreptate către noi?

Melodia se termină și o alta începu. Elias nu-i dădu drumul din brațe. De astă dată li se alăturară și alte câteva perechi.

Doamna Peneloppe se apropie de ei și le șopti că se retrage la culcare. Îi sărută pe amândoi, șoptindu-i Carolinei:

– Ai fost grozavă, draga mea.

– Mulțumesc, noapte bună!

Musafirii au început să se retragă la dormitoarele ce le

fuseseră repartizate, unul câte unul, până ce în salon rămăseseră doar Elias și Caroline. Aceasta se apropie de telefon, ridică receptorul și în momentul acela Elias apăru în fața ei.

– Unde vrei să suni la ora asta?

– Chem un taxi. Voi merge acasă și mâine dimineața voi fi aici.

– Nu vei pleca la ora asta nicăieri.

– Elias, am cedat dormitorul meu unui invitat, ai uitat?

– Nu am uitat și chiar dacă l-aș fi cedat eu tot nu te-aș fi lăsat să pleci acasă la ora asta. Vino, te rog.

Urcară scara și intrară în dormitorul lui Elias. Elias închise ușa după el.

– Aici vom dormi amândoi.

– Elias, nu fi copil. Nu putem dormi împreună, lumea o să vorbească.

– În primul rând, nu-mi pasă ce spune lumea, în al doilea rând, nu este prima dată când am dormit împreună și, din câte îmi amintesc, amândoi am dormit foarte bine.

În timp ce discutau, afară se porni o ploaie și un tunet destul de urât. Fereastra era deschisă și zgomotul se auzi și mai tare. Dintr-un pas Caroline fu în brațele lui Elias. Nu îi era teamă de ploaie, dar atunci când erau și descărcări electrice Caroline se temea foarte rău. Elias o strânse în brațe și îi vorbi încet.

– Draga mea, nu te teme, ești cu mine. Dacă îmi dai puțin drumul voi închide geamul.

Închise geamul, îi dădu o cămașă de-a lui și îi spuse:

– E tot ce pot să-ți dau de schimb. Mergi la baie apoi voi merge și eu. Până te schimbi, merg jos să mai verific o dată dacă Tora a închis toate luminile. Caroline se schimbă repede și se băgă în pat, învelindu-se cu pătura, singura care era pe pat. Sosi și Elias, cu o pătură în mână. Caroline îi era recunoscătoare că se gândise că nu se pot învelii cu aceeași pătură. Elias merse la baie, se schimbă în pijama și se acoperi cu pătura cu care venise.

– Caroline, vreau să-ți mulțumesc pentru această seară, ai fost formidabilă.

– Și eu mă bucur că a ieșit bine.

– Caroline, să știi că nu am uitat că ți-am promis să stăm de vorbă.

– Am putea amâna discuția? răspunse ea somnoroasă.

– Bineînțeles, nici nu intenționam să discutăm în seara aceasta, cred că ești foarte obosită, culcă-te.

Un fulger puternic lumină tot dormitorul. Elias îi văzu figura speriată, se apropie de ea și o luă în brațe cu pătură cu tot. Caroline se cuibări la pieptul lui.

– Noapte bună, Caroline!

– Noapte bună, Elias!

Dimineață, Elias se trezi primul, deschise ochii și o zări pe

Caroline cuibărită la pieptul său iar acum erau amândoi înveliți cu aceeași pătură. Ridică pătura și văzu picioarele ei puse peste picioarele lui. Îmbrăcată doar până la brâu i se vedeau picioarele frumoase. O acoperi la loc și închise din nou ochii. Puțin mai târziu o simți și pe ea mișcându-se. O sărută pe frunte și îi zâmbi cu dragoste.

– Bună dimineața. După părerea mea nu a fost o noapte prea rea. După ce te-ai sucit pe toate părțile, oboseala și-a spus cuvântul și ai dormit până acum în brațele mele și vreau să te anunț că nu mă plâng absolut deloc.

Caroline observă atunci, că erau înveliți amândoi cu o singură pătură și ea pe jumătate goală și tot pe jumătate urcată pe el. Se retrase ușor pe jumătatea cealaltă a patului.

– Ți-am spus că nu mă plâng.

– Nu fi rău.

– Eu, care am fost băiat cuminte o noapte întreagă cu o femeie în brațe? Eu sunt rău? Începu între ei o hârjoneală, o joacă cu pernele, așa încât Caroline uită că se află doar în camașă și pe jumătate goală. La un moment, dat Elias o prinse în brațe și se priviră tăcuți câteva secunde. Caroline închise ochii iar Elias se apropie încet de buzele ei și un sărut pasional puse stăpânire pe ei. Elias se retrase puțin, iar Caroline abia îi rosti numele că acesta îi și luă buzele în posesiune din nou. O ținu strâns la piept după care îi șopti:

– Iubito, musafirii trebuie să se trezească dintr-o clipă în

alta. Nu crezi că ar fi mai indicat să-i așteptăm în salon decât în pat?

– Ba da, dar nu știu dacă rochia de seară se potrivește și la micul dejun. Ai uitat că nu am dormit în dormitorul meu?

– Nu cred că voi uita vreodată, îi răspunse Elias zâmbind.

– Atunci cum procedăm?

– O idee bună ar fi să tragem din nou draperiile și să ne băgăm din nou în pat.

– Elias, ești nebun. Gândește-te la o altă idee, te rog.

– Bine, iubito, voi coborî eu și când ți se va elibera dormitorul îți voi aduce eu ceva de îmbrăcat, cu toate că arăți sexy și așa cum ești acum.

Caroline îi dădu o palmă în glumă apoi se prinse de gâtul lui. Elias o sărută ușor.

– Te-ai gândit că e mai bine să revenim la prima idee?

– Te rog, pleacă acum.

– Bine, și ca să nu uit, îți spun de pe-acum că ești cea mai frumoasă femeie din casa asta. Intră la baie și puțin mai târziu ieși îmbrăcat, o sărută în fugă și părăsi imediat dormitorul.

Elias observă când ocupanții dormitorului Carolinei coborâră și atunci urcă în fugă, căută în dulap un costum care îi plăcu lui și îl puse pe patul din dormitorul său. Caroline intrase deja la baie. După ce termină dușul ieși, se îmbrăcă și coborî să se alăture lui Elias. Nu-i scăpă din vedere că Elias alesese cel mai îndrăzneț costum din toate câte erau.

Ajunsă în salon, el veni înaintea ei și o conduse la masă. O parte din invitați coborâseră, o altă parte urma să coboare. Caroline și Elias își aruncau priviri pline de simpatie. Bunica observă aceste priviri și nu putu decât să se bucure. Amândoi arătau plini de fericire, de bucurie, de afecțiune și de tinerețe.

Tora servi o mare varietate de aperitive alături de cafea și bineînțeles dulciuri. După servirea mesei, majoritatea plecară să se plimbe prin grădină admirând varietatea de flori, în ciuda vremii reci din acea toamnă târzie.

Caroline se retrase în dormitorul ei gândindu-se cât de plăcută fusese noaptea pe care tocmai și-o petrecuse alături de Elias, când acesta se apropie de ea pe la spate sărutând-o încet pe gât.

– La ce anume se gândește iubita mea?

– Mă tem că soarta mă răsfață prea mult și mi-e teamă să nu pierd ceva din ce am obținut până acum și când spun asta mă refer la bunica și la tine.

– Draga mea, soarta te răsfață deoarece meriți și te asigur că nimic din ce ți s-a dat nu-ți va fi luat înapoi.Te-am căutat să-ți spun că trebuie să plec acum și sper să ne vedem săptămâna viitoare.

– Bine, să ai grijă de tine.

– Am înțeles, șefa, spuse Elias zâmbind.

Săptămâna începu destul de bine. Caroline și bunica își tot aminteau de musafirii care trecuseră pe acolo și de felul cum

se desfășurase seara trecută.

– Caroline, spune-mi te rog, ai avut timp să stai de vorbă cu Elias?

– Nu am avut timp. Am fost prea ocupați cu musafirii. Poate vineri când se întoarce.

Miercuri Caroline primi un telefon. Tora o anunță.

– Alo? Bună ziua, sunt mama Beatricei.

– Bună ziua, doamnă. Cu mine doreați să vorbiți sau cu doamna Peneloppe?

– Cu dumneata, domnișoară. Aș dori să ne întâlnim cât mai urgent. Sunt câteva probleme ce țin de persoana lui Elias. Fără să știi îi faci foarte mult rău lui Elias, dar astea nu sunt probleme ce se pot spune telefonic. Aș dori să ne întâlnim chiar mâine dacă se poate.

– Bine, doamnă.

– A! Mai e ceva, contez foarte mult pe discreția dumitale, domnișoară.

– Bineînțeles, doamnă.

Caroline se gândi să nu-i spună nimic doamnei Peneloppe. Avea să-i spună că vrea să se întâlnească cu o prietenă pe care nu a mai văzut-o de mult.

Chiar așa se întâmplă. A doua zi plecă spunându-i doamnei Peneloppe că avea o întâlnire. Aceasta o rugase să nu întârzie ca să n-o prindă noaptea.

Capitolul 8

Plecă la locul stabilit, care era un restaurant de la periferia Londrei.

Intră în restaurant și văzu o femeie carei făcea semn cu mâna. Era o doamnă elegantă, între două vârste.

– Bună ziua, doamnă. Ați dorit să mă vedeți.

– Bună ziua, domnișoară. Văd ca Beatrice nu a exagerat când v-a descris. Sunteți foarte drăguță.

– Vă mulțumesc, dar cred că nu acesta este motivul pentru care ați dorit să ne întâlnim.

– Nu, desigur. Beatrice mi-a spus că locuiești cu doamna Peneloppe.

– Este adevărat.

– Am înțeles că de când v-ați mutat acolo, Elias vine acasă săptămânal.

– Asta nu este treaba mea. Este casa dumnealui și poate veni oricând.

– Domnișoară, Elias v-a adus la cunoștință că este logodit?

Caroline simți că se sufocă. Nu și-a putut imagina că a dormit în pat cu un bărbat logodit, dar în fața acestei scorpii nu a vrut să pară o ființă slabă, așa că se hotărî să fie tare până la sfârșit.

– Doamnă, starea civilă a domnului Elias nu mă interesează.

– Ar trebui să vă intereseze deoarece îi cam fug ochii după dumneata.

– Doamnă, nu vă permit. Este o calomnie la adresa domnului Elias.

– Domnișoară, eu nu am venit aici ca să ne certăm. Vroiam doar să vă spun că niciodată Elias nu va avea ochi pentru dumneata. Chiar a discutat sincer cu fiica mea ca anul acesta să se căsătorească. De altfel, chiar voiam să-i aduc la cunoștință și doamnei Peneloppe la sfârșitul acestei săptămâni, când vom veni însoțiți de Elias.

– Doamnă, vreau să vă asigur că eu nu stau în calea fericirii fiicei dumneavoastră. Dacă asta era singura problemă, vă rog să mă scuzați. O zi bună vă urez.

– La revedere, dragă, îi răspunse acru.

Caroline luă un taxi și ajunse direct la apartamentul ei. Acolo se descărcă de durere plângând în hohote. După ce se mai răcori, începu să se gândească ce avea de făcut în

continuare. Era clar că pe la castel nu mai avea ce căuta. Poate doamna aceea chiar avea dreptate. Beatrice avea o poziție socială, avea un nume, pe când ea nu avea nimic să-i ofere în schimb. Chiar dacă Elias se simțea acum atras de ea, îi va mulțumi mai târziu că a luat o astfel de decizie.

La aceste lucruri avea să se gândească și mai târziu, acum trebuia să ia o hotărâre în ceea ce o privea. Luă legătura în primul rând cu o firmă de imobiliare. Aici avu norocul să găsească un apartament la schimb cu apartamentul său. Tranzacția urma să fie făcută chiar a doua zi. Acum trebuia să o sune pe doamna Peneloppe să-i anunțe decizia de a nu se mai întoarce la ea. Sună și îi răspunse Tora.

– Tora, te rog să mi-o dai pe doamna Peneloppe la telefon.

– Imediat, domnișoară.

– Da, Caroline, ce s-a întâmplat?

– Bunico, te rog să nu fii supărată pe mine, dar nu mai pot să mă întorc la tine.

– Caroline, vorbești prostii. Ce este cu tine? Te simți bine?

– Sunt bine, te rog nu-ți face griji în privința mea. Am să te mai sun, îți promit, dar te rog nu mă întreba nimic. Să știi că te iubesc enorm. Roagă-l pe Elias să nu fie supărat pe mine, țin la el foarte mult, de aceea am luat aceasta decizie.

– Draga mea, nu vreau să te cert, dar, te rog un singur lucru: sună-mă cât de des poți.

– Îți promit, bunico.

– Și nu uita că te iubesc.

Caroline începu să plângă.

– Și eu vă iubesc pe amândoi.

Închise telefonul și se puse pe plâns. A doua zi se mută și își ocupă tot timpul cu aranjarea apartamentului. Își propuse întâi să-și termine curățenia apoi să-și caute de lucru.

Sosi și ziua de vineri. Elias ajunse acasă târziu. Se duse direct la dormitorul său fără să deranjeze pe nimeni. Dimineața la cafea, Tora, supărată, îl anunță:

– Domnule Elias, suntem foarte supărate și eu și bunica dumneavoastră.

– Ce s-a întâmplat, Tora?

– Domnișoara Caroline ne-a părăsit.

Cred că glumești, Tora.

– Nu glumesc, domnule Elias. A plecat în cursul săptămânii și nu s-a mai întors.

– Bine, dar nu a spus unde s-a dus?

– Nu, dar doamna Peneloppe crede că la apartamentul dumneaei.

– Bine, merg să o caut.

Elias plecă în grabă. Ajuns la apartamentul Carolinei sună la ușă, dar nu îi răspunse nimeni. Din apartamentul alăturat o bătrâna deschise ușa și îl informă:

– Mamă, aici nu mai stă nimeni.

– Eu caut o tânără domnișoară care s-a mutat aici acum

câteva săptămâni.

– Nu mai locuiește aici. S-a mutat săptămâna aceasta.

– A lăsat cumva vreo adresă?

– Nu, domnule.

Elias plecă dezamăgit că nu reușise să dea de Caroline. Se întoarse la castel unde bunica îl aștepta.

– Bunico, s-a mutat. Cred că s-a gândit că o voi căuta.

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu ea.

– Dar cum s-au întâmplat toate astea?

– Dragul meu, a primit un telefon și a doua zi a plecat spunând că avea o întâlnire. Nu s-a mai întors, a dat doar un telefon explicându-mi că face acest lucru deoarece ține foarte mult la noi. Mi-a promis în schimb că o să mă sune cât de des poate.

– Tot nu o înțeleg. Cred că există o a doua persoană implicată în toată povestea asta.

– Te gândești la cineva?

– Nu bănuiesc pe nimeni.

Elias plecă în dormitorul său și nu ieși decât târziu după-amiază. O găsi pe bunica lui în grădina cu flori. Plimbându-se amândoi văzu pe poartă intrând o mașină.

– Aștepți pe cineva, bunico?

– Nu, dragul meu. Tu?

– Nu. Nimeni nu știe că sunt aici.

Se apropiau de intrare când Elias recunoscu mașina

doamnei Lucy, mama Beatricei. Opri mașina și coborâră atât ea cât și fiica ei.

– Dumnezeule! exclamă Elias. Numai de ele nu am eu chef.

– Dragul meu, păstrează-ți calmul. Zâmbiră amândoi și se apropiară de ele.

– Beatrice, nu mi-ai spus că vrei să vii la castel.

– M-am hotărât în ultimul moment și mama a dorit să mă însoțească.

– Bine ați venit! Poftiți, vă rog.

Beatrice și Elias au rămas să se mai plimbe prin grădină, dar doamnele intrară în casă. Doamna Lucy începu cu lingușeala pe lângă doamna Peneloppe. Din vorbă în vorbă doamna Lucy ajunse la problema pentru care de fapt venise.

– Doamnă, eu cred că acești copii trebuie să pună punctul pe "i", să nu se mai ascundă după deget și să se căsătorească odată.

– Doamnă Lucy, niciodată nu am să-mi influențez nepotul să facă pasul acesta. Eu consider că acest pas trebuie făcut o dată pentru totdeauna. Trebuie sa fie sigur pe el când va lua o decizie de genul acesta. Acum vă rog, nu vreau să ne audă copiii. Nu vreau să creadă că îi vorbesc pe la spate.

– O, dar nici eu nu vreau să-i influențez, dar văd că se plac.

– Asta este problema lor.

Între timp, tinerii intrau în casă. Elias se scuză că are o întâlnire importantă în oraș și plecă în grabă. Doamnele se

scuzară și ele că nu pot rămâne peste noapte și plecară imediat după Elias. Bunica nu putu decât să se bucure de plecarea lor. Și Elias va fi la fel de încântat.

Bunica se îndreptă către bibliotecă când auzi telefonul sunând. De când plecase Caroline, ea răspundea întotdeauna la telefon când se afla în preajma lui.

– Da, vă rog.

– Sărut mâna, bunico.

– Caroline, mă bucur să te aud. Spune-mi ce faci? Cum te descurci? Ai suficiente fonduri să stai pe picioarele tale până îți găsești un serviciu?

– Mă descurc foarte bine și nu îmi lipsește nimic. Doar voi îmi lipsiți.

– Caroline, Elias te-a căutat imediat ce a aflat că plecaseși. Am aflat că ai vândut apartamentul.

– Da, bunico, am luat altul mai mare. L-am aranjat puțin și acum îmi caut de lucru.

– Caroline, postul tău aici nu îl va ocupa nimeni.

– Ești o drăguță, bunico. Spune-mi ce mai este pe acolo.

– Păi adineauri am scăpat de niște musafiri neplăcuți.

– Despre ce musafiri este vorba?

– Despre Beatrice și mama ei.

– Ah, eram sigură.

– Ce spui, fata mea?

– Nimic, iartă-mă, mă grăbesc și am să te mai sun eu. Te

sărut.

Târziu, aproape de miezul nopții, bunica sa îl aștepta pe Elias. Acesta sosi și o certă pe bunica că își pierde noaptea așteptându-l.

– Bunico, te-am rugat să nu mă mai aștepți noaptea.

– Am ceva să-ți spun ce nu suferă amânare. Este vorba de Caroline.

– A sunat?

– Da. Printre altele i-am pomenit de vizita lui Beatrice și a mamei sale. Știi ce mi-a spus? "Eram sigură", adică era sigură că vin în vizită. Cine să-i fi spus?

– Nu știu. Dar cred că ai dreptate. O a doua persoană este implicată în povestea aceasta.

– Elias, dragul meu, sunt eu bătrână, dar nu și proastă. Eu cred că Lucy este implicată în toată treaba asta.

– Crezi bunico?

– Știi de ce au venit ele astăzi? ți-a spus Beatrice?

– Nu. Și nici eu nu am întrebat-o.

– Îți spun eu. Au venit să grăbească căsătoria dintre voi doi.

– Dar n-am spus niciodată că vreau să mă căsătoresc cu Beatrice.

– Știu foarte bine, dar ele nu vor să scape o asemenea partidă.

– S-au înșelat în privința mea, bunico, dar acum trebuie să o găsesc pe Caroline. Trebuie să aibe o explicație la tot ce s-a

întâmplat cu ea. Este o fată destul de isteață, dar cred că de data asta s-a lăsat influențată de cineva care nu i-a vrut tocmai binele. Dacă mai sună încearcă să afli unde este.

Capitolul 9

Zilele treceau iar Caroline, nu reușea să-și găsească un loc de muncă plăcut. Urmă niște cursuri de secretariat, iar timpul liber îl petrecea în locuința ei, citind sau făcând schimbări prin apartament.

Într-o dimineață, după ce își bău cafeaua se gândi să o sune pe bunica. Era joi așa că nu avea să-i răspundă la telefon Elias. Telefonul sună și în cele din urmă răspunse Tora.

– Alo! Bună dimineața, sunt Caroline.

– Bună dimineața, domnișoară, credeam că nu veți mai suna. Nu știam cum să dau de dumneavoastră.

– Tora, mă îngrijorezi. S-a întâmplat ceva?

– Doamna Peneloppe este internată în spital. În fiecare zi merg să-i duc câte o gustare și mă întreabă mereu de dumneavoastră.

– Dumnezeule, nu am știut. Tora îmi pare nespus de rău. Spune-mi te rog la ce spital este. Voi merge numaidecât să o văd. Domnul Elias știe?

– Da, desigur, l-am anunțat imediat numai că acum s-au ivit câteva probleme la două din fabricile dumnealui și nu poate veni mai curând de mâine dimineață.

– Bine, Tora, nu te îngrijora. Mă voi duce imediat la spital și voi sta cât va fi nevoie cu bunica.

– Dumnezeu să vă răsplătească, domnișoară, căci este atât de greu să fii într-un spital și să nu ai pe nimeni lângă tine. Ne vedem atunci la spital.

Imediat cum închise telefonul, Caroline plecă în grabă spre spitalul unde era internată bunica. Ajunsă acolo, una din infirmierele de serviciu o însoți până la rezerva doamnei Peneloppe. Pe drum până acolo infirmiera intră în vorbă cu ea.

– Sunteți rudă cu doamna?

– Sunt nepoata ei.

– E bine că sunteți lângă ea. De altfel și domnul Elias sună foarte des să se intereseze de soarta dumneaei.

La intrarea ei în salon doamna Peneloppe își schimbă imediat expresia feței devenind mai senină.

– Sărut mâna, bunico!

– Draga mea ce mult mă bucur că te văd.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am simțit slăbită și am apelat la ajutorul medicilor cu

toate că știi foarte bine că nu-mi place lucrul acesta.

– Știu dar ai procedat foarte bine.

– Mai rămâi cu mine sau te grăbești?

– Nu mă grăbesc. Voi r?mâne atâta timp cât este nevoie.

– Ia, spune-mi cum te mai descurci? Ai găsit ceva de lucru?

– Deocamdată nu. Am urmat câteva cursuri de secretariat și acum urmează să caut ceva în domeniu.

– Și între timp ai cu ce să te întreții?

– Da, fii fără grijă bunico. Când am vândut casa părinților mei mi-au mai rămas câțiva bănuți pe care nu i-am cheltuit.

– Dacă mai ai nevoie de ceva să mă anunți.

– Bine, bunico.

– Ce ai adus acolo?

– O revistă și câteva ziare. Vrei să-ți citesc câte ceva?

– Da, pentru că mi-a lipsit lectura ta, să știi.

Astfel petrecură o zi întreagă până spre seară când Caroline își luă rămas-bun de la bunica, promițându-i că are să revină a doua zi. Când ieși pe hol văzu spatele lui Elias care tocmai intrase în spital. Probabil că abia ajunsese. Caroline se întoarse cu spatele până ce Elias intră în rezerva bunicii, apoi părăsi în grabă spitalul.

Elias intră ușor pe ușa rezervei. Bunica îl auzi și strigă la el.

– Intră, dragul meu.

– Iartă-mă, credeam că dormi.

– Cum să dorm. Abia a plecat Caroline.

– Caroline a fost aici?

– Bineînțeles, a ajuns imediat cum a auzit. A sunat acasă să vadă ce mai fac și Tora i-a adus la cunoștință că sunt internată. A ajuns imediat aici și a stat toată ziua cu mine, până acum câteva minute. A promis că se va întoarce mâine.

– Bunico, tu, cum te simți?

– Bine, dragul meu, dar doctorii insistă să mai stau sub supravegherea lor o zi sau două.

– Caroline, ce face? E bine?

– Ea spune că da. Nu am vrut să o iscodesc prea mult. Se pare că fata asta este în stare să stea singură pe picioarele ei. M-am oferit să o ajut, dar nici nu a vrut să audă.

– Bine, bunico, merg acum acasă să mă odihnesc și mâine de dimineață voi veni din nou.

– Elias, dragul meu, îți este dor de ea?

– De fapt, simt că viața fără ea nu mai are sens.

– Dacă este adevărat ce spui caut-o, nu o lăsa să-ți scape.

– Nu am de gând să renunț la ea.

– Bine, dragul meu, mergi acum să te odihnești, vom mai vorbi mâine.

– Noapte bună, bunico.

Caroline nu reuși să se odihnească prea bine. Gândul îi era numai la Elias. La spital i se păru că arăta atât de obosit, de trist. Ar fi vrut să fie lângă el, să îl alinte, să îl iubească, să îl facă să zâmbească. Atunci când zâmbea toată fața i se lumina. Acum se

gândea cum să procedeze să nu îl întâlnească a doua zi la spital.

Când Elias ajunse acasă la bunica, Tora îl aștepta cu masa pregătită.

– Tora, ți-am spus eu că ajung acasă?

– Nu, domnule Elias, domnișoara Caroline m-a sunat și m-a rugat să vă aștept cu masa și să vă pregătesc și dormitorul în cazul în care alegeți să dormiți acasă în noaptea aceasta.

– Și de asemenea ți-a mai spus să nu spui că a sunat, nu-i așa?

Tora lăsă capul în jos și spuse cu jumătate de gură.

– Așa este, domnule. Mă scuzați, dar ne învățasem cu dumneaei în preajma noastră.

Elias zâmbi.

– Tora, tuturor ne lipsește. Nu trebuie să te scuzi. Și eu îmi doresc să fie cât mai curând printre noi. Acum poți să mergi la culcare. Îți mulțumesc că m-ai așteptat.

– Noapte bună, domnule Elias.

– Noapte bună, Tora.

A doua zi, Elias trecu întâi pe la birou apoi se îndreptă spre spital. Caroline trecuse dimineața pe la bunica apoi plecase scuzându-se că are puțină treabă. Realitatea era că nu voia cu niciun chip să dea de Elias pe holul spitalului. Elias rămase cu bunica aproximativ o oră după care plecă la o ședință programată cu mult timp în urmă. La scurt timp după plecarea

lui, Caroline se întoarse la spital aducându-i bunicii și câteva prăjituri și câteva reviste. În timp ce se uitau peste ele, în salon își făcu apariția nimeni alta decât Beatrice cu mama sa.

Caroline se ridică imediat ce acestea intrară în rezervă scuzându-se că trebuie să plece. O sărută pe bunica și îi șopti la ureche că avea să revină curând, apoi ieși. Beatrice părăsi rezerva, imediat după ce ieși ea și o strigă:

– Caroline putem sta puțin de vorbă?

– Îmi pare rău, dar mă cam grăbesc.

– Bine voi fi cât se poate de succintă. Voiam să știu dacă ai avea plăcerea să vii la nunta noastră.

– Beatrice nu cred că frecventăm aceleași cercuri sociale așa că nu te deranja cu invitația în numele meu.

– Eu știu mai bine ca oricine lucrul acesta dar mă gândeam să nu se supere Elias.

– Cu siguranță, nu se va supăra. Stai liniștită. Și acum scuză-mă, dar sunt lucruri mult mai importante decât nunta ta, în ceea ce mă privește.

– A! În ceea ce o privește pe doamna Peneloppe, poți să nu-ți mai faci griji. Mă voi ocupa personal de ea.

Caroline simți că i se urcă sângele la cap de furie.

– Ascultă, Beatrice, dacă în privința lui Elias deții tot controlul nu îmi pasă. Dar când vine vorba de bunica, află că te voi distruge dacă pui bețe în roate relației noastre. Te sfătuiesc prietenește să-ți vezi de treburile tale. Tu niciodată nu vei fi în

stare să ai grijă de o persoană în vârstă. Tu nu ești în stare să ai grijă nici de tine darămite de o persoană de lângă tine. Încearcă dacă ești în stare să-l faci fericit pe Elias. De bunica mă voi ocupa personal. Bagă bine la cap ce-ți spun că nu am de gând să mai repet. În ceea ce-l privește pe Elias, nu îl cunosc prea bine, dar sincer nu știu ce a văzut la tine. Eu personal nu am găsit nimic care să mă atragă, în schimb oferi toate motivele pentru a fi respinsă.

Caroline îi întoarse spatele brusc și se făcu nevăzută pe holurile spitalului. Beatrice reveni în rezerva bunicii cu zâmbetul pe buze de parcă tocmai se despărțise de cea mai bună prietenă.

Caroline luă un taxi până acasă. Ajunsă acasă își pregăti un ceai și se gândi la discuția avută cu Beatrice. Se simțea ușurată că o pusese la punct. La început îi era oarecum rușine de comportamentul ei. Niciodată nu a ridicat vocea la cineva, dar acum dacă nu se descărca, simțea că are să explodeze. În tot cazul se gândi că nu are de ce să-i fie rușine. Beatrice a meritat fiecare cuvințel din partea ei.

După plecarea celor două "distinse doamne" sosi și Elias.

– Scuză-mă că am întârziat, bunico, am crezut că nu se va mai termina ședința asta. Cum te simți? Ce spune doctorul?

– Doctorul meu nu a fost astăzi și nici mâine nu vine, între timp mi-a dat o medicație de urmat, așa că mai am de stat câteva zile. Sinceră să fiu abia aștept să ajung acasă.

– Caroline a mai fost pe la tine?

– Da și timpul trecea foarte plăcut în compania ei numai că vizita ei a fost întreruptă de Beatrice și mama ei.

– Dar de unde au știut că te afli în spital?

– A sunat acasă și probabil Tora i-a spus. Ce mă îngrijorează pe mine este cu totul altceva.

– Ce anume, bunico?

– Când a plecat Caroline, Beatrice a urmat-o și s-a întors câteva minute mai târziu cu zâmbetul pe buze de parcă toate lucrurile mergeau bine.

– Dumnezeule, spuse Elias, ce ar fi putut să-i bage în cap?

– Nu știu și asta mă îngrijorează, cu atât mai mult cu cât, Caroline, mie nu-mi spune nimic, să nu mă supere.

– Când mă voi mai liniști cu problemele la fabrică mă voi ocupa personal de Beatrice.

A doua zi dimineața, Caroline ajunse la spital în jurul orei șapte. Deschise ușa ușor și o găsi pe doamna Peneloppe dormind. Își propuse să se așeze pe canapeaua pentru oaspeți din rezervă și să citească presa până când se va trezi bunica. Se apropie de pat, o sărută pe frunte și se întoarse spre locul unde era pusă canapeaua. Ochii i se măriră de uimire când constată că acea canapea era ocupată. Elias stătea cuminte și aștepta să se trezească bunica lui. Primul gest al Carolinei fu acela de a părăsi în grabă rezerva. Elias o urmă imediat pentru a nu o pierde.

– Caroline, te rog, așteaptă.

– Elias, voi reveni mai târziu.

Elias, o prinse de mână și o întoarse cu fața spre el.

– Caroline, te rog, trebuie să vorbim.

În timpul acesta telefonul lui Elias sună. Răspunse la telefon și se pare că era ceva important, deoarece Elias rămase fără glas ascultând vocea de la celălalt capăt al telefonului. Caroline profită de faptul că se întorsese puțin în timp ce discuta și se furișă pe hol luând imediat primul taxi oprit la intrarea în spital. După terminarea discuției, Elias observă că rămase singur.

– La naiba Caroline! De ce trebuie să dispari mereu?

Într-adevăr la fabrică era nevoie de prezența lui. Doi muncitori se accidentaseră și acum o comisie ancheta cele întâmplate.

Caroline, sosi ceva mai târziu la spital, scuzându-se la bunica pentru întârziere. Au rămas împreună câteva ore bune, timp în care trecură în revistă câteva fotografii aduse de Caroline. Se amuzară copios de chipul ei din copilărie. Parcă era o păpușică din vitrinele magazinelor.

– Caroline, nu vrei să te întorci la mine acasă?

– Bunico, știi bine că nu pot să fac lucrul acesta.

– Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt? De ce ai ajuns să iei o astfel de decizie?

– Nu vreau să ne stricăm ziua cu nimicuri. Vreau cât stau cu

tine să te simți bine. Și atunci când vei merge acasă îți promit că voi veni sigur în vizită cât de des pot.

– Draga mea, știi foarte bine să ocolești subiectul, dar îți promit eu că nu voi avea pace până ce nu am să aflu cine te-a necăjit. Acum poți să mergi, nu vreau să te știu noaptea singură pe străzi.

Fata se aplecă să o sărute în timp ce îi promitea că are să revină și a doua zi.

A doua zi, doctorul doamnei Peneloppe sosi în spital. După un control amănunțit îi spuse pacientei că se poate pregăti de plecare.

– Doamnă vă anunț că puteți merge astăzi acasă.

– Domnule doctor, este o veste care mă bucură.

– Are cine să vă însoțească?

– Desigur, nepoata mea. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

– Atunci, ne-am înțeles. Când sosește mă anunțați să pot face formele de externare.

– Bine, domnule doctor, vă mulțumesc.

Când ajunse Caroline în rezerva spitalului o găsi pe bunica ei îmbrăcată, așteptând cuminte sosirea ei.

– Bunico, doar nu vrei să pleci fără să știe doctorul?

– Nu, draga mea, am permisiunea să plec acasă, numai că îmi așteptam nepoata care în dimineața asta nici măcar nu m-a sărutat.

Caroline zâmbi și se apropie de pat sărutând-o pe amândoi obrajii. Pentru câteva secunde, bunica o ținu strâns la pieptul ei.

– Ei, să nu-mi spui că nu mă poți conduce acasă.

– Te voi însoți, bineînțeles.

Ajunsă acasă, bunica se plimbă prin toată casa, parcă nu se sătura să o mai privească. Își petrecu toată ziua în compania Carolinei. Toată ziua, chipul ei radiase de fericire până în momentul când aceasta o anunță că trebuie să plece.

Capitolul 10

Elias își mută biroul central în nordul Londrei. De aici își coordonă toată activitatea. Era tot la fel de dificil să ajungă seară de seară acasă la bunica, dar cel puțin garanta că săptămânal putea ajunge. Avea o secretară de încredere, doamna Camila, dar vedea clar că aceasta nu mai putea face față singură la tot ce ținea de noul birou. Doamna Camila a fost lângă Elias de când și-a început activitatea.

Săptămâna începu cu multe probleme ce trebuia rezolvate. Elias o anunță că poate să-și caute un ajutor, adică o a doua secretară. De asemenea o anunțase că va lipsi vreo câteva săptămâni, deoarece două întreprinderi aveau câteva probleme care trebuia rezolvate fără întârziere.

– Doamnă Camila, eu voi pleca, dar îți voi anunța adresa imediat ce mă voi caza la un hotel. Ai mână liberă să angajezi o

fată de nădejde. Am încredere în alegerea ta.

– Am înțeles, domnule Elias, dar referitor la salariu?

– Promite-i un salariu atrăgător deoarece este mult de muncă și o să-l merite.

– Bine, domnule. Mergeți liniștit.

Trecu o săptămână de când doamna Camila căuta, în urma unui anunț la ziar, o secretară, dar nu reuși să o găsească. Sună telefonul:

– Bună ziua. Doamnă, fiți drăguță, am citit un anunț în ziar în legătură cu un post de secretară.

– Da, este adevărat. Ați putea veni să ne întâlnim?

– Desigur, pot chiar astăzi.

– Bine, vă aștept.

La telefon era chiar Caroline. După ce vorbi cu doamna Camila, se gândi cât de departe este de locuința ei, dar era singurul post care îi stârnise interes până acum, așa că se gândi să nu mai zăbovească mult și să plece.

Ajunsă la locul indicat, văzu o echipă de zugravi agitându-se pe holul imobilului respectiv. Doamna Camila le dădea indicații, când o zări pe Caroline:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Știți, am venit în urma unui apel telefonic, în legătură cu o angajare.

– A, dumneata trebuie să fii domnișoara Caroline.

– Da, eu sunt.

– Hai să intrăm. O pofti în biroul său și începu să-i explice despre treaba care trebuie făcută la acea societate.

– Doamnă, nu mă sperii de muncă. Când pot să încep?

– Chiar de astăzi, dacă vrei.

– Bineînțeles.

– Nu te interesează și ce salariu vei primi?

– Cred că voi primi ceea ce merit, doamnă.

– Așa este. Doamna refuză să-i spună că o va recompensa cu un salariu atrăgător, în schimb nu o cunoștea decât de puțin timp și voia să o pună la încercare.

Se puseră amândouă pe treabă fără să-și dea seama că le prinse noaptea în acel birou.

– Scuză-mă, Caroline, dar nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu. Dar nu este o problemă, pentru că avem mașina firmei care ne va duce pe fiecare acasă. Asta este dispoziția șefului nostru.

– Pentru mine nu era o problemă transportul în comun.

– Nici nu mă gândesc. Vom merge amândouă cu mașina. Întâi mă va lăsa pe mine acasă, apoi te va duce pe tine și mâine ne vom întâlni din nou.

A doua zi mașina o aștepta în fața scării. O luaseră în drum și pe doamna Camila și se îndreptară spre serviciu. Ajunse la birou își făcură câte o cafea și se apucară de treabă. Telefonul suna întruna, dar la el răspundea doar Camila, deoarece cunoștea toate informațiile care trebuia furnizate. Tot

dumneaei își suna și patronul pentru a-i da raportul zilnic.

Trecură două săptămâni și tinerele terminaseră de aranjat toate birourile. Carolinei îi fu repartizat un birou mai mic de lângă biroul patronului. Camila îi repartiză o parte din actele pe care le avea de făcut, urmând să-i mai paseze și altele. Caroline se descurcă minunat și Camila era foarte încântată de ea. Zilele trecură și așa Caroline împlini o lună de când lucra la această firmă. Sosi și ziua primului salariu. Caroline fu deosebit de surprinsă cand văzu câți bani urma să ridice.

– Doamna Camila, nu credeți că s-a strecurat vreo greșeală la calculul salariului meu?

– Nu, drăguță. Este salariul pe care eu l-am propus și șeful nostru l-a semnat. Am primit aseară aprobarea prin curierat. Șeful nostru mai întârzie vreo două săptămâni, apoi va fi mai mult alături de noi.

Capitolul 11

Se apropiau sărbătorile de iarnă și Caroline se gândea din ce în ce mai des la bunica și la Elias. Se gândi să-i facă o vizită bunicii în cursul săptămânii, deoarece Elias nu ajungea acasă decât la sfârșitul săptămânii. Așa nu risca să se întâlnească cu el. Îi cumpără din primul său salariu un șal frumos să i-l dea cadou și se hotarî joi seara să treacă pe la bunica. Îi cumpără și Torei un fular grosuț pentru iarnă.

Ajunsă la castel, sună la ușă. Tora deschise și începu să strige în gura mare la doamna Peneloppe când o văzu pe Caroline. Bunica începu să plângă când o văzu pe Caroline și o strânse în brațe cu toată puterea ei.

– Draga mea, ce surpriză plăcută ne-ai făcut!

– Bunico, și eu mă bucur că am reușit să trec să vă văd.

– Spune ce faci? Cum îți merge?

– De curând m-am angajat și îmi place ce fac acolo. Sunt plătită foarte bine. Deocamdată nu-mi cunosc șeful, dar lucrez cu secretara dumnealui care este foarte amabilă cu mine. Elias ce mai face, bunico?

– Elias s-a schimbat complet de când ai plecat, fetito. Acum de câteva săptămâni mă tot sună întruna că nu poate să ajungă. Are câteva probleme de rezolvat și nu poate ajunge acasă. De câte ori sună mă întreabă și de tine. Spune-mi, Caroline, cumva doamna Lucy este amestecată în povestea cu plecatul tău?

– Poate că este mai bine așa.

– Deci ea te-a sunat și ți-a dat întâlnire atunci.

– Nu vreau să vorbim despre ele acum. Te rog! Acum chiar trebuie să plec, dar promit că am să revin.

O sărută pe bunica și pe Tora și plecă. Pe drum se gândi cum de ghicise bunica amestecul doamnei Lucy în povestea ei. Față de bunica nu mai putea avea niciun secret. Măcar lui Elias să-i meargă bine.

La sfârșitul săptămânii, Elias sosi acasă mai devreme ca de obicei.

– Sărut mâna, bunico. O sărută pe frunte.

– Bine ai venit, dragul meu. Cum ți-a mers?

– În cele din urmă este bine. Am reușit să îndepărtăm problemele care se abăteau asupra fabricii.

– Pot să-ți dau și eu o veste bună?

– Dacă este vorba de Caroline, atunci da.

– A venit să mă viziteze.

– Nu se poate! Și nu ai reușit să-i ceri un număr de telefon, o adresă să pot da de ea?

– Nu, dragul meu. Nu am vrut să o sperii. Altfel nu ar mai fi venit pe aici. Dar eu cred că lucrurile se vor rezolva în favoarea voastră.

– Ce face ea acum?

– Este secretară la o firmă nou-venită în oraș.

– Nu știi cum se numește?

– Nu a pomenit numele firmei. Spunea doar că este mulțumită de ceea ce face acolo.

– Deci până la urmă tot nu știu unde să o caut?

– Eu zic că trebuie să mai ai un pic de răbdare.

Elias rămase două zile să se odihnească la castel. Luni de dimineață sosi în noul birou și fu încântat de aranjamentul făcut acolo. Semnă hartiile și o chemă pe Camila.

– Camila, vreau să știu ce alte priorități mai am pe ziua de astăzi.

– Astăzi nu mai sunt urgențe, dar diseară va trebui să mergeți la un dineu care se va ține la un restaurant care s-a deschis acum.

– Da, cred că știu despre ce este vorba și te-aș ruga să mă însoțești și să ai la tine și datele problemelor ce se vor discuta. Am lipsit mult și nu mai sunt la curent.

– Domnule Elias, tocmai voiam să vă cer permisiunea de a

lipsi. Nepoțelul meu împlinește zece anișori și voiam să merg la el. Dar am o soluție. Noua noastră secretară este în temă cu toate problemele și sunt sigură că va face față.

– Bine, dacă tu crezi, nu este nicio problemă. Poți să pleci liniștită. Acum am câteva treburi de rezolvat. Diseară voi fi la restaurantul de care pomeneai.

– Bine domnule Elias, vă mulțumesc.

– Nu ai pentru ce. Dacă întradevăr ai încredere în noua noastră secretară, ar trebui să-ți iei și tu un concediu. Ai nevoie de puțină odihnă.

– Doriți să vă prezint noua noastră angajată?

– Acum nu. Sunt foarte grăbit. O voi cunoaște diseară.

– Am înțeles.

Elias plecă și doamna Camila se duse în biroul Carolinei.

– Draga mea, am o rugăminte la tine.

– Vă ascult.

– Eu va trebui să plec puțin mai devreme astăzi. Șeful mi-a spus că pot pleca dacă vorbesc cu tine.

– Bineînțeles nu este nici o problemă. Rămân eu aici, nu trebuie să vă faceți griji.

– Caroline, mai este o problemă. șeful are o întâlnire în această seară la un restaurant cu alți câțiva patroni. De regulă, la astfel de întâlniri îl însoțesc eu, deoarece am întotdeauna la mine o mapă cu informațiile de ultimă oră. Acum nu o să pot să-l însoțesc. Crezi că mă vei putea înlocui?

– Dacă îmi spuneți despre ce este vorba voi merge cu plăcere. Dar eu nici nu-mi cunosc șeful.

– Asta nu este o problemă deoarece acolo când te prezinți, spui numele firmei și vei fi condusă exact lângă șeful nostru. Ca descriere pot să-ți spun că este cel mai frumos dintre toți șefii pe care îi vei vedea acolo.

– Mulțumesc, sper să mă descurc. Doamna Camila, am uitat să vă întreb, ce ținută se pretează la o astfel de întâlnire?

– Este indicată o ținută de seară. Este un restaurant nou și cred că va fi multă lume bună. Dar nu-ți face griji, te vei descurca sigur.

– Puteți pleca liniștită, nu înainte de a-mi face cunoscute problemele care vor fi discutate în această seară.

Doamna Camila o puse la curent cu tot ce trebuia să știe, apoi plecă.

Caroline începu să studieze cât mai bine toate documentele pe care le adusese Camila, reținând toate datele care figurau ca importante deorece nu voia să pară ca o școlăriță cu caietul deschis pe bancă și atunci se hotărî să renunțe la mapă.

Plecă târziu de la serviciu, renunță la mașina care îi stătea la dispoziție și începu să cutreiere magazinele pentru a-și cumpăra o ținută de seară. Era prima ei ieșire cu șeful și nu voia să-l facă de râs.

Își alese o rochie lungă de culoare crem, cacao cu lapte cum se spune, o pereche de pantofi de aceeași culoare cu rochia, iar

de restul se putea ocupa singură. Când ajunse acasă, făcu o baie să se mai relaxeze, apoi începu să se îmbrace. Își aranjă părul, se machie discret și era gata de plecare. Sună la o firmă de taxi și în scurt timp era în drum spre restaurant. Din cauza aglomerației întârzie un pic, astfel încât ajunse ultima.

Ajunsă la ușa restaurantului, se prezentă și așteptă să poată fi anunțată. Chelnerul făcu vreo doi pași și se întoarse:

– Mă scuzați, domnișoară, nu v-am reținut numele.

– Caroline este numele meu.

– Vă anunț imediat.

Chelnerul merse la masa rezervată, se apropie de Elias și îi șopti:

– Domnule Elias, domnișoara Caroline vă așteaptă.

– Cum ai spus?

– Secretara dumneavoastră, domnișoara Caroline a sosit. Doriți să o însoțesc la masă?

– Nu, mulțumesc, voi merge eu înaintea ei. Pe drum până la ușa se gândi dacă soarta chiar i-a surâs. Oare putea să fie chiar Caroline a lui?

Din câțiva pași fu la intrare. La recepție nu era nimeni alta decât frumoasa lui Caroline. Era întoarsă cu spatele și admira ornamentele din holul restaurantului.

– Bună seara, domnișoară. Ai cam întârziat. Camila mi-a spus că ești punctuală.

Caroline văzu o privire aspră și rece totodată. Oare era chiar

el șeful ei? Era trist și atât de schimbat. Era foarte elegant îmbrăcat. Se apropie de ea și îi oferi brațul.

– Să mergm. Suntem așteptați.

– Elias, adică domnule director, îmi cer scuze.

– Vorbim mai târziu despre asta. Ai adus cu tine și mapa?

– Nu este nevoie. Am reținut toate datele importante.

Se apropiară de masa rezervată întâlnirii, o prezentă și îi prezentă și ei toate persoanele care se aflau la masa aceea.

– Elias, îl întrebă unul dintre ocupanții mesei, nu ne spui și nouă care sunt criteriile pe baza cărora angajezi tu secretarele?

– Nu eu mă ocup cu angajarea personalului meu. Am personal calificat care se ocupă cu așa ceva și după cum vedeți își face treaba destul de bine.

– Asta se vede foarte bine.

Discuția începu și Caroline era atentă la tot ce spunea Elias, venind cu completări acolo unde Elias avea nevoie. Reținuse toate calculele, toate datele contractuale cu care firma lucra, toți beneficiarii și furnizorii și de aici mai departe discuția era foarte ușor de purtat.

Elias era foarte încântat de ea, dar nu lăsa să se vadă lucrul acesta. Orchestra restaurantului începu să cânte. Două perechi dintre cele prezente se ridicară și porniră spre ringul de dans. Elias se ridică și îi întinse mâna Carolinei invitând-o la dans. Se îndreptară spre ringul de dans și se lăsă purtată pe ritmul muzicii în brațele lui Elias.

– Elias, cred că îți sunt datoare cu o explicație.

– Crezi? Eu sunt sigur. Stai liniștită, vei avea tot timpul să-mi dai explicații, pentru că de astăzi înainte voi fi numai cu ochii pe tine.

– Elias, nu este ce crezi.

– Nu? Eu cred că e dragoste. Tu ce crezi?

– Eu cred că putem să mai amânăm puțin discuția.

– Așa cum ai făcut data trecută, fugind?

– Nu voi fugi de data asta.

– Nici prin gând să nu-ți treacă.

Melodia se termină și Elias o conduse la loc. Elias era foarte fericit că alături de el era Caroline dar nu lăsa să se vadă acest lucru pentru că îi era teamă că va fugi din nou. Își păstră acel aer serios de la începutul serii. Se hotărî să fie distant pentru a nu o intimida. Caroline era invitată foarte des la dans, iar Elias privea neputincios, de pe margine, cum alții o țineau în brațe. Seara se apropie de sfârșit și la ultimul dans aveau să fie din nou împreună pe ring.

– Caroline, te voi conduce eu acasă.

– Nu trebuie Elias, un taxi rezolvă problema foarte ușor.

– Nimeni în locul nostru nu rezolvă această problemă foarte ușor. Avem și alte lucruri de discutat în drum spre casă.

Își luară rămas-bun de la ceilalți meseni și porniră spre ieșirea restaurantului, el ținând-o protector de după mijloc, așa cum făcuse în seara când au mers la teatru. Ajunși în parcare,

deschise portiera și o invită să urce.

– Elias, încă mai pot lua un taxi.

– Nu Caroline, vreau să înveți să mă cunoști mai bine, urcă te rog.

Porni motorul și mașina își urmă drumul în tăcerea celor doi ocupanți ai săi. După un timp, Elias deschise discuția:

– Spune-mi Caroline, ești mulțumită de munca ta aici?

– Da, e foarte plăcută.

– Și salariul? Te întreb pentru că eu nu am fost la negocierea salariului tău. Doamna Camila s-a ocupat de problema asta.

– Sunt foarte mulțumită.

– Caroline, vreau să te rog ceva. Doamna Camila este foarte mulțumită de tine și are foarte multă încredere în tine, dar totuși nu a îndrăznit să-mi ceară să-și ia un concediu. Sunt ani buni de când nu a mai avut un concediu. Crezi că te-ai putea descurca singură o lună de zile?

– Da, sunt sigură.

– Și ești de acord să-i dăm o lună de zile concediu? Mă gândesc că acum când sărbătorile de iarnă se apropie ar fi foarte bucuroasă să și le petreacă în sânul familiei.

– Da, cred că se va bucura tare mult.

– Vreau să-ți spun că nu ești chiar singură. Acum, că am rezolvat problemele în deplasare, voi fi mai mult timp la birou și te voi ajuta și eu. De acord?

– Da. De acord.

– A! Mai este ceva. M-aș bucura tare mult dacă și pe viitor mi te vei adresa tot cu "Elias" și nu cu "șefu'".

– Am să încerc cu toate că te-ai schimbat foarte mult de când nu ne-am mai văzut.

– Cineva anume m-a schimbat foarte mult și aștept ca tot acel cineva să mă facă să mă regăsesc.

Caroline își dădu seama că de ea era vorba și nu mai continuă discuția. Ajunseră acasă la Caroline. Aceasta îi dăduse adresa corectă deoarece oricum avea toate datele ei și nu avea rost să mintă. Ajunși în fața blocului, Elias coborî, o ajută să coboare, îi sărută mâna și îi spuse:

– Caroline, îți mulțumesc pentru ajutorul dat în această seară. Noapte bună! Pe mâine!

– Noapte bună, Elias.

Capitolul 12

A doua zi, Caroline ajunse prima la serviciu, pregăti corespondența și aștepta sosirea lui Elias. Acesta sosi o oră mai târziu.

– Bună dimineața, Caroline. Te rog frumos, fă-mi legătura cu Camila.

– Bună dimineața, Elias, imediat.

După o discuție îndelungată, Elias o anunță pe Caroline cât de fericită era Camila de decizia lor. Caroline era fericită că o putea înlocui pe Camila. Știa că are nepoți pe care nu-i mai văzuse de mult. Acum se putea plimba și se putea bucura de ei timp de o lună de zile.

Mai trecură trei săptămâni, timp în care își vedeau fiecare de treburile lui. Elias nu ezită să o ajute atunci când Caroline îl solicita. De altfel o cam dojenea că nu-și respectă orele de masă

și timpul său de odihnă. Elias făcu în așa fel încât să servească masa de prânz cu ea. Comandă în fiecare zi pentru el și în numele ei de asemenea, apoi nu acceptă niciun refuz al invitației la masă. Așa reuși să mai facă un pas, acela de a fi împreună la masă. La masă discutau altceva decât problemele de serviciu. Evitau de asemenea să discute despre relația lor.

În după amiaza zilei de vineri Elias o anunță:

– Caroline, am sunat-o pe bunica și i-am spus că lucrăm împreună. Era foarte bucuroasă. M-a rugat să te duc pe la ea. Vrei să mergi în după-amiaza aceasta?

– Aș avea câteva probleme de rezolvat.

– Dacă acele câteva probleme țin de mine, te anunț că eu voi fi doar în trecere pe la castel. Ve-ți fi doar voi două și cu Tora, bineînțeles. Te voi lăsa astăzi și te voi lua înapoi duminică după-amiază.

– Bine, voi merge.

– Să înțeleg că acele câteva probleme țineau de prezența mea la castel?

– Elias, eu...

– Caroline, ți-am spus că te voi lăsa să mă cunoști mai bine. Nu voi insista asupra relației noastre. Te voi lăsa pe tine să faci primul pas atunci când vei fi pregătită.

– Îți mulțumesc.

– Eu îți mulțumesc că aștepți ca timpul să rezolve problema și nu dai bir cu fugiții.

Spre seară înainte de a pleca de la birou, Elias o întrebă:

– Caroline, vrei să trecem pe acasă pe la tine să-ți iei schimburi?

– Nu, mai am la castel rămase câteva schimburi.

– Ai dreptate, uitasem.

– Atunci vom trece pe la apartamentul meu să-mi iau eu câteva schimburi, vom mânca ceva și apoi vom pleca la bunica.

Caroline nu știa nici cum să-l refuze și nici dacă trebuie să-l refuze așa că a lăsat lucrurile să treacă de la sine.

Ajunși la apartamentul lui Elias, Caroline intră condusă de el în holul imens de la intrare.

– Acesta este un apartament obișnuit? Mă refer la faptul că mi se pare foarte mare.

– Nu este unul singur. Sunt patru apartamente transformate într-unul singur. Te poți plimba să-l vezi pe tot. Când ajungi la bucătărie pregătește ceva ușor de mâncare. Eu merg să fac un duș apoi mă ocup de bagajul meu.

Elias plecă la baie. Întreg apartamentul era frumos amenajat, cu gust și modern. Totul în jur crea o ambianță plăcută. De la fereastră avea o priveliște minunată. Avea sentimentul că întreaga Londră este la picioarele ei. Aproape uitase că trebuie să pregătească masa. Se hotărî să meargă spre bucătărie. Deschise o ușă și îl văzu pe Elias într-un halat de baie.

– Caroline, vrei te rog să mă ajuți să-mi strâng câteva

lucruri? Cele pe care le-am scos pe pat.

– Nu am pregătit încă masa.

– Nu-i nimic. O vom pregăti împreună.

Au stat câteva clipe privindu-se, apoi Elias rupse tăcerea.

– Dacă nu rezolvăm mai repede cu bagajul s-ar putea să nu mai ieșim din dormitorul meu prea curând.

Caroline, ca trezită din vis, se îndreptă spre pat, îi strânse lucrurile frumos și le așeză în micul geamantan. între timp, Elias se îmbrăcă în baie și ieși doar cu cravata în mână. O puse rapid la gât cam strâmbă. Caroline se amuză, se îndreptă spre el și îl ajută să-și îndrepte cravata. Elias o prinse de mijloc, ea rămase cu mâinile pe umerii lui și parcă timpul se opri în loc pentru ei.

– Elias mi-e foame.

– Și mie. De tine. Ți-am promis ceva și vreau să mă țin de cuvânt. Hai acum la bucătărie.

O bucătărie imensă, la fel ca cea de la castel, cu un frigider foarte bine aprovizionat. Elias o ajută să pregătească o gustare.

– Știi, Caroline, mi-ar plăcea să am o soție pe care să o ajut la bucătărie.

– Nu crezi că este plictisitor?

– Nu, cred mai degrabă că este relaxant.

– Așa este, și mie mi se pare la fel.

Mâncară în tăcere. După aceea, Caroline spălă vasele, iar Elias făcu un ceai. Serviră ceaiul în timp ce Caroline nu mai

contenea cu laudele la adresa apartamentului său. După ce terminară ceaiul, Caroline se apucă să spele ceștile, iar Elias se duse după bagaj în dormitor. Caroline se urcă pe un scaun să așeze ceștile sus de unde le scosese Elias. Le așeză și când să coboare se dezechilibră cu scaunul, dar nu apucă să cadă că Elias o prinse în brațe, o întoarse cu fața spre el și o puse jos fără să-i dea drumul.

– Te alegeai cu o căzătură destul de urâtă.

– Asta dacă nu erai tu. Aștepți vreo recompensă?

– Crezi că merit să fiu un pic încurajat?

Caroline se apropie de el și îl sărută pe obraz. Rămase lipită de obrazul lui Elias. Acesta întoarse puțin capul și buzele sale le căutară pe cele ale Carolinei. La început timid apoi din ce în ce mai pasional, sărutul se prelungea spre satisfacția amândurora. Elias își plimbă mâinile pe spatele ei, prin păr, stârnind în ea mii de senzații necunoscute.

– Elias, dacă nu ne oprim o să întârzii.

– Nu, iubito, dacă nu ne oprim acum, nu o să ne mai putem controla și eu ți-am promis că o să am răbdare să mă cunoști mai bine. Îmi doresc din toată inima să rămâi lângă mine, dar vreau să fii sigură că știi lângă cine rămâi.

– Mergem la bunica?

– Da.

– Hai, iubito. O sărută încă o dată, apoi o mai ținu o clipă strâns la piept. O să-mi fie dor de tine până duminică. Te vei

gândi la mine?

– În fiecare clipă.

– A șa să faci, iubita mea.

O parte a drumului îl parcurseră în tăcere, Elias ținându-i mâna într-a sa.

– Caroline, vreau să-ți spun că știu de intriga doamnei Lucy, din pricina căreia ne-ai părăsit. La câteva zile a venit la bunica cu ideea de a grăbi căsătoria între mine și Beatrice, căsătorie de care nu s-a pomenit niciodată, nici măcar în glumă.

– Elias, mie mi s-a spus că sunteți la un pas de căsătorie.

– Îmi imaginez. Beatrice joacă așa cum îi dictează mama ei. Nu este capabilă să stea pe picioarele ei. Acum nu mai vreau să aducem discuția despre ele. Nici acum, nici altădată. Am avut o seară frumoasă și nu vreau să ne întristăm acum din pricina lor. Îți mulțumesc din suflet, Caroline, pentru acele câteva clipe de plăcere petrecute la mine în apartament. M-am simțit foarte bine cu tine.

– Elias, câteodată mi-e teamă că nu merit atât de mult. De aceea ezit să mă gândesc că între noi poate fi ceva frumos și durabil. Aș renunța oricând la tine dacă aș ști că fără mine viața ta ar avea alt sens. Eu nu mă tem. Sunt învățată să muncesc și înainte de toate vreau ca tu să fii fericit, iar dacă fericirea ta ar fi cu altă fată, oricând mă voi da la o parte din calea ta.

– Ești o fată ce merită toată atenția. Faptul că nu ești bogată nu îți dă dreptul să te judeci atât de aspru. Eu vreau o soție care

știe să se descurce în orice împrejurare. Sunt foarte multe fete, chiar eu le-am întâlnit, care dacă abați un pic discuția de la modă, nu mai au alt subiect de conversație. Nu știu altceva. Te-am admirat atunci, seara la restaurant. Dădeai impresia că lucrezi de ani buni la firma mea. Acasă, la castel, când am avut acei invitați i-ai eclipsat cu cunoștințele tale în domeniul culinar, atât teoretice cât și practice. Am fost foarte mândru de tine. O iubești pe bunica, iubești castelul ca și cum ai fi crescut acolo. Fără tine viața la castel nu mai e aceeași. Totul pare trist și fără sens. Vreau, atunci când va veni timpul, copiii mei să aibă o mamă care să știe să-i educe, să le facă copilăria fericită. Toate acestea tu le poți oferi. Crezi că este puțin? Ce pot face eu cu toți banii pe care-i am dacă nu sunt împlinit, nu sunt fericit? Vreau să te gândești la toate astea și când vei fi pregătită vom vorbi. Bine?

– Bine. Am ajuns, aproape.

– Da, bunica o să fie foarte fericită să te vadă. Abia astăzi i-am dat vestea că lucrăm împreună.

O ajută să coboare din mașină și se îndreptară amândoi spre intrare. Tora le deschise și o și sărută pe Caroline. Bunica îi aștepta bucuroasă.

– Bine ați venit, dragii mei.

– Bunico, am să o las pe Caroline în grija ta. Eu trebuie să plec. Am să mă întorc duminică să o iau.

– Bine, dragul meu. Pleacă liniștit.

– A! Vezi bunico că nu prea mănâncă.

– Bine, bine, lasă că vedem noi.

O sărută pe bunica, apoi îi sărută mâna Carolinei, îi zâmbi cu subînțeles, apoi plecă.

Bunica observă că fata radia de bucurie, dar nu sări cu gura pe ea să-i ceară explicații.

– Draga mea, mă bucur că ești din nou acasă.

– Ce frumos sună, bunico!

– Caroline, nu știu ce va fi între tine și Elias dar eu vreau ca aici să te consideri ca acasă la tine, să vii de câte ori îți face plăcere. Eu te voi aștepta mereu ca pe copilul meu.

Caroline începu să plângă. Dar de data asta erau lacrimi de bucurie. Își puse capul pe genunchii bunicii, iar aceasta îi mângâia părul lung și mătăsos.

Capitolul 13

Bunica merse la culcare, iar Caroline își luă o carte din bibliotecă și se retrase în dormitorul ei. Acum se gândi la o grămadă de lucruri. Se întâmplaseră multe lucruri frumoase în viața ei în ultima vreme. Elias avea dreptate și poate că merită și ea un strop de fericire. Se gândi la toate lucrurile pe care le auzise de la Elias pe drum și îi dădu dreptate. Se hotărî în cele din urmă să dea o șansă relației lor.

A doua zi, Caroline împreună cu bunica și cu Tora își organizară o grămadă de activități. Dimineață, după micul dejun, ieșiseră în grădina de flori. Își petrecură acolo mai bine de două ore. Se plimbară apoi pe aleile din curtea castelului. Caroline era încântată de acest castel și de grădinile sale. Erau multe de făcut pentru a le întreține, dar primeau și ajutorul unui grădinar.

Tora le chemă la masa de prînz apoi se apucară împreună să facă câteva prăjituri. Așa le trecu ziua și se simțiră minunat.

Caroline se uită apoi la televizor până adormi. A doua zi dimineață coborî la micul dejun unde doamna Peneloppe își exprimă deja regretul că avea să plece.

– Draga mea, a trecut atât de repede timpul cât am stat împreună!

– Știu, bunico, dar promit să vin cât mai des.

– Poți să vii și săptămâna viitoare?

– Dacă nu sunt probleme la serviciu, cu cea mai mare bucurie.

– Acum am văzut că te înțelegi mai bine cu Elias.

– Să spunem că ne-am înțeles într-un punct de vedere.

– Eu îmi doresc din tot sufletul ca voi să vă înțelegeți bine.

– De fapt, m-am hotărât să dau o șansă relației noastre.

– Asta este foarte bine, Elias știe?

– Nu, aseară m-am hotărât. Ce spui bunico?

– Contează părerea mea?

– Pentru mine, da.

– Draga mea, eu m-am căsătorit din dragoste, de aceea nu am alergat să-i aranjez viitorul lui Elias. Vreau ca el să se căsătorească din dragoste, la fel ca mine. Doar așa o căsnicie poate fi reușită. Așa te sfătuiesc și pe tine. Lasă și inima să ia o hotărâre. Banii nu rezolvă și problemele sufletului.

– Îți mulțumesc pentru sfat, bunico.

După ora prânzului sosi și Elias. O sărută pe bunica și întrebă imediat de Caroline.

– Bunico dar.....

– Nu te speria, de data asta nu a mai fugit , este în dormitor își pregătește bagajul de plecare. Elias, ai grijă de ea. E hotărâtă să încerce o relație cu tine.

– Ți-a spus ție? păru el neîncrezător.

– Da. De aceea îți spun să te porți delicat cu ea.

– Voi avea grijă, stai liniștită.

Urcă în dormitorul Carolinei. Ușa era deschisă. Caroline privea pe fereastră, cu spatele la ușă. Elias ciocăni ușor. Ea se întoarse speriată și deodată se lumină la față când îl văzu pe Elias. Acesta îi deschise brațele. Ea veni și se cuibări în brațele lui.

– Iubito, s-a întâmplat ceva?

– Nu. Te așteptam să putem pleca.

– Atunci hai să mergem să ne luăm rămas-bun de la bunica și apoi vom pleca către oraș.

Batrâna era fericită să-i vadă împreună.

– Elias, dragule, ai să mi-o aduci pe Caroline și săptămâna viitoare?

– Nu știu, dacă patronul ei îi va da liber, o voi aduce.

Se amuzară împreună și apoi plecară. Pe drum, Caroline încercă să-i spună ceva lui Elias dar mereu se oprea când era aproape de subiect. Elias își dădu seama și o lăsă să ia singură

decizia.

– Caroline, vrei să intrăm pe la mine să bem un ceai?

– Mai bine, nu. Se face destul de târziu și mâine trebuie să fim la serviciu.

Ajunși la locuința ei, Elias se grăbi să-i deschidă portiera și s-o ajute să coboare.

– Merit și eu un ceai?

– Da. Te rog.

Intrând în apartamentul Carolinei, se dezbrăcă și apoi inspectă cu privirea tot apartamentul. Caroline aștepta să audă ce avea de spus.

– Nu se compară cu apartamentul tău, Elias.

– Nu, dar este foarte ordonat și destul de primitor. Tu ai făcut toate aranjamentele?

– Da.

Caroline se îndreptă spre bucătărie să prepare ceaiul. Se uită în frigider după ceva dulce, dar nu avea nimic pregătit. Atunci scoase câteva căpșune, le așeză în două boluri micuțe de sticlă și puse peste ele frișcă. Așeză câte o linguriță pe farfurioară și le duse în sufragerie. Elias își scosese și haina de la costum, își lărgise cravata și se așezase comod într-un fotoliu. Se ridică, îi lua din mână cupele cu căpșune și le așeză pe măsuță, apoi se așezară amândoi pe canapea privindu-se în tăcere. Brusc, Elias rupse tăcerea:

– Încă de pe drum simt că vrei să-mi spui ceva.

– Nu prea știu cum să încep.

– Vrei să te ajut eu?

– Nu. Mi-ai spus că vrei să fac primul pas și.....

– E atât de greu?

– Dacă ești de acord m-am hotărât ....să...

– Să dăm o șansă relației noastre?

– Da.

– Iubito, nici nu știi cât mă faci de fericit.

– Și eu sunt fericită de alegerea făcută, dar ești primul meu prieten și...

– Și cunoștințele tale în domeniul baieților sunt limitate. Să știi că asta nu este o rușine. Caroline, mută-te, te rog, la mine. Când spun asta nu spun musai să împărțim același dormitor. Nu voi face niciun pas până ce tu nu vei fi de acord. Dar sunt de părere că locuind sub același acoperiș ne va fi mai ușor să ne apropiem.

Fără să ezite, Caroline spuse:

– Să-mi împachetez câteva lucruri și apoi mergem.

– Te aștept, iubito.

Caroline fu gata în mai puțin de jumătate de oră. Băură ceaiul și mâncară căpșunele apoi plecară. Ajunși în apartamentul lui Elias, acesta o întrebă.

– Ce dormitor preferi?

– Am să-l iau pe cel de lângă al tău. Are o priveliște atât de frumoasă.

– Cum vrei tu. Până îți aranjezi lucrurile eu am să pregătesc o tavă de friptură și o bag la cuptor.

– Bine, voi veni să te ajut imediat ce termin aici.

– Te aștept.

Caroline își aranjă lucrurile și i se alătură lui Elias în bucătărie. Acesta cânta și pregătea cina.

– Mă lași pe mine acum?

– Nu, ne vom împărți sarcinile în mod egal.

Caroline zâmbi.

– Pot să știu și eu de ce te amuzi?

– Mă gândeam că nu îți stă chiar rău cu șorțul de bucătărie.

– A, da? Ia vino încoace domnișoară. Îi legă un șort la mijloc și o studie. Nici ție nu-ți stă rău.

Terminară de așezat masa. Friptura mai trebuia lăsată puțin timp, așa că își turnară câte un pahar de vin. Elias scoase friptura care mirosea ademenitor, o servi mai întâi pe Caroline apoi își puse și el în farfurie.

Cina fu delicioasă. Masa o strânseră împreună, apoi își luară câte un pahar de vin în sufragerie unde se uitară la televizor. Se așezară amândoi pe aceeași canapea. Târziu, Caroline adormi în brațele lui Elias. Acesta o luă în brațe și o duse în dormitor.

– Să știi că nu dormeam.

– Sigur, sigur, hai, odihnește-te. Noapte bună! O sărută dulce pe gură, o înveli și îi închise ușa dormitorului.

Capitolul 14

Urmă o perioadă de câteva zile foarte aglomerate la serviciu. Elias era din ce în ce mai ocupat. Seara ajungea foarte târziu acasă motiv pentru care insista să nu fie așteptat. Caroline îi lăsa întotdeauna mâncarea pregătită pe masă înainte să se retragă în dormitorul ei.

Un alt incident, la o fabrică situată la aproximativ șase sute de kilometrii depărtare, îl ținu pe Elias departe de casă aproape o săptămână și jumătate.

Cât timp acesta era plecat, Caroline se descurca la birou singură. Într-o zi, Camila o sunase să vadă cum se descurcă.

– Bună dimineața, Caroline, Camila sunt.

– Bună dimineața, doamna Camila, mă bucur să vă aud. Cum vă simțiți în concediu?

– Trebuie să recunosc că mă răsfățați prea mult. O să mă

obișnuiesc prea mult cu statul în concediu și o să-mi fie greu când o să încep serviciu.

– După atâția ani de muncă este binevenită și o perioadă de odihnă.

– Ai dreptate, fata mea, nu mai sunt la o vârstă când pot întoarce lumea pe dos. Anii își spun cuvântul.

– Ce fac nepoții?

– Fac numai năzdrăvănii, dar sunt atât de drăgălași de uiți imediat de prostioarele pe care le fac.

– Tu, Caroline, cum te descurci singurică?

– Fiți liniștită în privința mea, m-am obișnuit deja cu ritmul de lucru.

– Domnul Elias, ce mai face?

– De câteva zile este plecat la una din fabrici, în rest este foarte aproape de mine și mă ajută atunci când avem mai mult de lucru, iar timpul ne presează.

– Caroline, dacă ai cumva nevoie de mine, să nu eziți să mă suni. Voi veni imediat. Oricum prea mult nu cred că mai pot trândăvi. Eram obișnuită cu un ritm de viață, iar aici la copii mei sunt atât de răsfățată încât mă simt inutilă.

– Doamna Camila, nu spuneți așa ceva. Copiii dumneavoastră sunt bucuroși să vă aibă lângă ei, sunt sigură.

– Ești atât de drăguță, Caroline, abia aștept să mă întorc la serviciu să mai stăm la povești. Îmi lipsești mult de tot.

– Și eu vă aștept cu toată dragostea.

Camila se atașase foarte mult de Caroline. În sinea ei, Caroline simți din discuția avută că ceva nu este în regulă cu doamna Camila. Până la plecarea ei în concediu aceasta îi spusese despre copiii ei că nu aveau o căsnicie prea reușită. Acesta oare să fi fost motivul pentru care acum la telefon o simți mai retrasă?

Spre sfârșitul programului acelei zile de muncă, Elias suna de la fabrica de unde era plecat.

– Sărut mâna, Caroline.

– Bună, dragul meu. Astăzi nu ai sunat deloc. Sunt probleme serioase acolo?

– În mare parte eu zic că au trecut, dar trebuiesc ținute sub supraveghere strictă cel puțin vreo trei, patru zile. De aceea, te-am sunat să-ți comunic că voi mai întârzia. Tu ești bine?

– Nu-ți face probleme în ceea ce mă privește, mă descurc.

– La serviciu sunt probleme?

– Nu, poți sta liniștit să-ți vezi de treabă acolo.

– La bunica ai mai fost?

– Nu am reușit, dar am sunat-o în fiecare zi. Sper să pot trece pe la ea în acest sfârșit de săptămână.

– Ai face bine pentru că îți duce dorul. Am vorbit mai devreme cu ea și își făcea probleme că îți dau prea mult de lucru, fapt pentru care nu reușești să mai treci pe la ea.

– Stai liniștit, Elias, voi trece pe la ea negreșit zilele astea.

– Caroline, voiam să-ți mai spun ceva.

– Te ascult.

– Îmi este foarte dor de tine.

– Și mie, dar nu peste mult timp vom fi din nou împreună.

– Știu, dar aceste zile mi se par o veșnicie. Ai grijă de tine.

– Și tu să ai grijă de tine. Pe curând, Elias.

În următoarea dimineață, Caroline pregătea câteva materiale pentru o ședință care urma să se țină la întoarcerea lui Elias. În timp ce studia acele acte, ușa fu deschisă brusc și în prag apăru nimeni alta decât Beatrice.

– Ce cauți tu aici? întrebă Beatrice.

– Bună ziua, domnișoară Beatrice, răspunse politicos Caroline, eu aici lucrez.

– Am venit să vorbesc cu Elias.

– Îmi pare rău, dar domnul Elias nu este astăzi la birou.

– Dumneata văd că ai avansat de la servitoare la secretară.

– Am anumite cursuri care îmi dau dreptul să profesez această meserie.

– Sigur că da. Nu o să te reții prea mult pentru că văd că ești foarte ocupată. Am trecut să-i las lui Elias câteva pliante. Sunt câteva locații unde sugerez eu să facem petrecerea de nuntă, apoi luna de miere. Am să te rog să i le dai imediat ce revine la birou.

Caroline nu intenționa să se amestece, dar rămase pur și simplu blocată de siguranța cu care Beatrice expunea problema. Își luă inima în dinți și porni o discuție pe care mai

târziu o regreta.

– Domnul Elias, nu a pomenit nimic de vreo nuntă.

– Poate că Elias nu este foarte convins că vrea să facă acest pas, dar când va afla că îi port copilul cu siguranță nu va mai sta pe gânduri.

– Cum ați spus?

– Cum ai auzit drăguțo. Copilul lui Elias se va naște peste câteva luni. Caroline simți că paralizează la aflarea unei astfel de vești. Își aduna tot curajul de care mai era în stare să poată scăpa de Beatrice.

– Nu vă faceți probleme, domnul Elias va intra în posesia pliantelor imediat cum va sosi la birou.

Beatrice ieși trântind ușa după ea. Caroline rămase câteva minute bune nemișcată. Nu îi venea să creadă că viața ei luase dintr-o dată o altă întorsătură. Începu să răsfoiască pliantele pe care Beatrice le aruncase pe birou în fața ei. În primul pliant deschis erau numai localuri de lux unde cei doi își puteau desfășura petrecerea de nuntă. În următorul pliant erau diferite case de modă care își prezentau creațiile vestimentare pentru mirese și miri. O sumedenie de rochițe de mireasă erau prezentate acolo. Câteva din ele erau încercuite cu pixul. Probabil din acelea avea să-și aleagă Beatrice rochița pe care o va purta. În ultimul pliant erau prezentate mai multe hoteluri de lux, unde puteau să-și petreacă luna de miere.

Caroline se gândi că oricât de mult o disprețuia Elias pe

Beatrice acum trebuia să-i treacă totul cu vederea datorită acelui copil. Ea știa cât de mult suferise imediat după ce părinții ei au decedat. Și acum le simțea foarte mult lipsa și-ar fi dorit din tot sufletul să-i fi avut acum lângă ea să o poată mângâia, să o poată consola. Doar bunica lui Elias ar fi putut înțelege și asculta acum. Caroline se gândi mai bine și își spuse că nu are dreptul să o bage pe bunica la mijloc. Cu siguranță îl va obliga pe Elias să se ocupe de copilul care urma să se nască. Nu știa cui să ceară ajutorul și nici în fața cui să-și descarce sufletul.

Telefonul sună, dar Caroline era departe cu gândul. În cele din urmă tresări. Se uită la ceas. Trebuia să fie plecată de aproximativ două ore de la serviciu. Se întrebă cine putea fi la ora aceea. Răspunse totuși fără nicio tragere de inimă.

– Alo, Caroline, sunt eu, Camila. Eram prin zonă și mă gândeam dacă te mai găsesc la birou să putem bea o cafea împreună.

La celălalt capăt al firului se auziră suspine.

– Caroline, s-a întâmplat ceva?

– Doamna Camila, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Fata mea, ce s-a întâmplat?

– Vă aștept la birou.

– În cel mult cinsprezece minute ajung. Liniștește-te, te rog. Nu poate fi atât de rău. Dumnezeule, fata mea, ajung imediat. Ca să-ți ocupi timpul cât mă aștepți ce-ar fi să pregătești o

cafea?

– Pun imediat filtru în priză.

– Bine, draga mea, ajung imediat.

Caroline se mai liniști, dar când Camila intră în birou se aruncă în brațele ei și începu din nou să plângă. Aceasta o strânse la pieptul ei și o lăsă să se descarce apoi își scoase batista și îi șterse ochii înlăcrimați.

– Caroline, din prima clipă când te-am văzut intrând în acest birou m-am atașat foarte mult de tine. Poate nu am vrut să recunosc până acum, dar mi-am dorit foarte mult ca fata mea să-ți semene. Acum dacă și tu ești pregătită să-mi povestești te anunț că eu sunt pregătită să te ascult și dacă apoi vei vrea, poate te pot ajuta cu vreun sfat. Te ascult.

Caroline se mai liniști, o servi pe Camila cu o cafea, își turnă și ea o cafea apoi se așezară amândouă pe o canapea. Fata începu să-i povestească toată istoria în cele mai mici amănunte. Se opri din povestit când ajunse la evenimentele petrecute cu câteva ore înainte.

– Draga mea, spuse Camila, până aici nu văd decât o poveste desprinsă dintr-un frumos roman de dragoste.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Camila, dar astăzi Beatrice s-a întors.

– A venit aici?

Caroline se ridică de pe canapea, se apropie de birou și luă în mână cele câteva pliante întorcându-se din nou lângă Camila

pe canapea.

– Da, a venit și mi-a trântit pe birou aceste pliante.

Camila luă revistele și le răsfoi rapid pe fiecare în parte.

– Ascultă, fata mea, eu o cunosc pe Beatrice înaintea ta. De când o știu, nu am auzit un lucru bun despre ea. În schimb când e vorba de făcut rău, ea este cea mai pricepută. Te-ai gândit că poate asta este dorința ei, dar nu și a domnului Elias.

– Da, m-am gândit, dar vestea care pune capac întregii povești abia acuma vine. Este însărcinată și poartă copilul lui Elias.

– Cum? Dumnezeule asta chiar pune capac. Nu știu ce, dar în toată povestea asta ceva este cusut cu ață albă. Nu pot să-mi dau seama ce anume dar e ceva ce nu îmi place. Și tu ce ai de gând să faci în continuare?

– Vreau să dispar din viața lui Elias.

– Iarăși?

– Da, Camila. Dacă aș rămâne ar fi ca și cum aș lăsa un copil fără tată și acest lucru nu aș putea să-mi iert niciodată. Și din câte o cunosc eu pe bunica, cu siguranță îl v-a obliga să rămână să aibe grijă de acest copil.

– Mi-e teamă că ai dreptate, draga mea. Dar totodată nu vreau să te grăbești să iei o decizie greșită.

– În primul rând voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră. Eu nu mai pot rămâne să dau ochii cu Elias. Până la întoarcerea lui, trebuie să fiu plecată.

– Asta nu este o problemă. Pot veni aici în locul tău. Dar unde vei merge tu?

– Deocamdată nu am nicio idee. Mă gândesc că ar trebui să-mi schimb din nou apartamentul ca să nu poată Elias să dea de mine. De aceea va trebui să plec chiar de mâine.

– Fata mea, te poți baza pe mine chiar de mâine, dar spune-mi cu ce te pot ajuta? Dacă mă întreabă domnul Elias de tine ce să-i spun?

– Poți să-i spui adevărul. Îi vei povesti de vizita domnișoarei Beatrice, îi vei arăta pliantele pe care i le-a adus să le studieze și poți desigur să îl anunți că în scurt timp va fi tătic. Dacă nu îi vei spune adevărul voi risca să mă judece greșit. Cu toate că atunci când va auzi de copil cu siguranță îmi va da dreptate.

– Caroline, îmi promiți că mă vei suna și îmi vei spune cum te descurci?

– Doamna Camila, atunci când mă voi stabili cu casa și cu serviciu în altă parte vă voi suna să vă spun cum mă descurc.

– Vrei să te ajut să-ți strângi lucrurile?

– Mi-ați fi de mare ajutor.

În urmatoarele ore terminară de împachetat, comandă un taxi și după ce încărcă bagajul, își luară rămas-bun și se despărțiră în fața sediului.

A doua zi, Caroline sună la o firmă de imobiliare pentru a putea face schimb de apartament. Acest lucru fu pus în aplicare chiar în acea zi deoarece zona în care locuia Caroline era chiar

în centru și era foarte căutată. Își găsi un apartament la fel de mare, dar într-o zonă ceva mai retrasă, mai liniștită. Din banii pe care îi avea strânși putea să se întrețină fără să se grăbească să-și găsească urgent de lucru.

Capitolul 15

După trei zile, Elias sosi seara târziu la apartamentul său din Londra, locuința care mai nou o împărțea cu draga lui Caroline. Ajuns acasă la miezul nopții merse ușor prin apartament să nu o trezească pe Caroline. Dimineața se trezi devreme pregăti cafeaua și micul dejun apoi merse la ușa dormitorului fetei. Ciocăni ușor, dar nu auzi niciun răspuns. Deschise ușor ușa și găsi dormitorul întunecat cu draperiile trase. Ajuns lângă fereastră, trase draperiile de o parte și de alta a ferestrei și deodată rămase locului fără a mai putea face un pas. Patul era aranjat de parcă nu dormise nimeni peste noapte. Merse la baie, nimeni. Deschise ușile șifonierului și găsi umerașele goale. Elias încremeni. Din nou Caroline îl părăsise fără un cuvânt. Se îmbrăcă și fără să mai mănânce se grăbi să ajungă la birou. Era nervos când ajunse la birou și

deschise cu furie ușa secretariatului. Camila se sperie de zgomotul produs.

– Bună dimineața, domnule Elias.

– Bună dimineața, Camila, te rog, spunei domnișoarei Caroline că o aștept în birou la mine.

– Domnișoara Caroline nu mai lucrează la noi.

– Cred că glumești.

– Nu glumesc domnule Elias. M-a rugat să-i țin locul până veniți dumneavoastră.

– Care a fost motivul pentru care a plecat?

Camila, se gândi să-i povestească întocmai cele petrecute în lipsa lui. Doar așa o putea ajuta pe Caroline.

– Domnișoara Beatrice i-a făcut o vizită zilele trecute. După ce i-a aruncat câteva pliante pe birou spunând că sunt planurile dumneavoastră pentru nuntă și luna de miere, i-a adus la cunoștința Carolinei că este însărcinată și copilul vă aparține.

– Este ce?

– Este însărcinată, domnule Elias și peste câteva luni va da naștere copilului dumneavoastră, așa s-a exprimat domnișoara Beatrice.

– Dumnezeule nu pot să cred că a putut merge până aici. Camila, spune-mi te rog, știi unde este acum Caroline?

– Nu știu domnule, sincer. Mi-a promis că după ce se va aranja în altă parte, îmi va da de știre.

– Camila vreau să-ți spun că dacă Beatrice este într adevăr

însărcinată, acela nu este copilul meu.

– Bănuiam, domnule Elias că nu poate fi adevărat, dar fata asta chiar întrece orice măsură.

– Mă duc chiar acum la Beatrice. Vreau să-i spun care îi este locul în toată povestea asta. Vreau să înțeleagă o dată pentru totdeauna că de mult timp nu mai joacă niciun rol în viața mea. Dacă între timp sună Caroline, spunei te rog că Beatrice a jucat din nou după propriile reguli.

– Am înțeles domnule Elias, mi-aș dori foarte mult să sune.

– Scuză-mă, am uitat să te întreb dacă ți-ai terminat concediu?

– Da domnule, nu vă faceți probleme. Eu sunt de câteva zile întoarsă la muncă.

– Bine, Camila, ai tu grijă aici, te rog.

– Mergeți fără grijă, domnule.

Beatrice și mama ei locuiau într-o vilă cu etaj în centrul Londrei. Elias care din bunul-simț cu care a fost crescut nu le trecea pragul niciodată fără flori pentru ambele femei acum era plin de nervi și nerăbdător să dea ochii cu Beatrice.

Elias sună la ușă și așteptă ca vreun servitor să-i deschidă ușa.

– Bună dimineața, domnule Elias.

– Bună dimineața, domnișoara Beatrice este acasă?

– Da, dar nu s-a trezit încă. Doriți să așteptați?

– Nu cred că voi mai avea răbdare de data asta. Mulțumesc,

oricum cunosc drumul.

Ajuns în fața dormitorului, Elias bătu serios la ușă. Se auzi o voce somnoroasă și supărată totodată. Nu-i făcea plăcere să o trezească cineva dimineața, până nu-și termina somnul de frumusețe. Elias intră nerăbdător, închizând ușa în urma lui.

– Bună dimineața, spuse Elias pe cel mai serios ton posibil.

– O, dragule, tu ești? Intră, te rog, mă îmbrac imediat.

– Nu este nevoie să te deranjezi nici acum, nici mai târziu. Nu rămân decât câteva minute. Pot să știu ce este cu pliantele acelea de pe biroul meu?

– Dragul meu, am căutat înnebunită ceva potrivit pentru noi. Abia am găsit câteva idei și am rugat-o pe Caroline, să ți le dea să te uiți pe ele.

– Sună frumos. Și povestea cu copilul?

– Dragul meu, cred că sunt însărcinată. În fiecare dimineață am stări de vomă. Am zis că trebuie să merg la un control.

– Da, ar fi bine, dar poate poți să-ți aranjezi și un control la cap.

– Mă jignești, dragul meu.

– Chiar aș dori lucrul acesta dar nu cred că voi reuși. Tu ori nu vrei să recunoști, ori nu te duce capul să accepți că relația noastră s-a terminat o dată pentru totdeauna. În ce privește copilul, dacă acesta există, mergi și pune-i-l în brațe adevăratului tată. Noi doi nu am mai împărțit un pat de aproape un an de zile. Îți mai dau un sfat, Beatrice: stai departe

de mine și de Caroline și încearcă să uiți adresa și numărul meu de telefon. Știu că nu îți va fi greu.

Elias deschise ușa și porni nervos spre ieșire. Beatrice sări din pat pe urmele lui.

– Elias, dragul meu, nu putem pune capăt relației noastre tocmai acum. Am investit atâta timp și pasiune în relația noastră.

– Ai dreptate, păcat de atâta timp pierdut.

Elias, părăsi casa trântind ușa de la intrare în urma lui.

Capitolul 16

Caroline își petrecea timpul numai în apartamentul ei. De cele mai multe ori. Era convinsă că procedase cât se putea de corect în ceea ce îl privește pe Elias. Dar acum trebuia să și-l șteargă din minte și să pornească mai departe.

Trebuia să se gândească la un serviciu. Nu știa la cine să apeleze. Deodată gândul îi zbură la avocatul familiei sale, domnul Spence. Își aminti că atunci când se despărțiseră îi promisese că o va ajuta atunci când va apela la ajutorul lui.

Cu această hotărâre, plecă Caroline în ziua imediat următoare către biroul domnului Spence. Ajunsă la birou, secretara o rugă să mai aștepte câteva minute până se va elibera domnul avocat.

– Aveți programare? o întrebă secretara.

– Nu, domnul avocat mi-a spus că pot veni oricând la

dumnealui fără programare.

– Am înțeles, numai că în ultimul timp este destul de ocupat, de aceea vă spun că era mai bine să vă programați. Mai așteptați puțin, poate următoarea întrevedere va fi puțin întârziată și atunci veți putea intra dumneavoastră.

– Nu este nicio problemă, mai aștept.

La câteva minute, ușa biroului se deschise și domnul Spence ieși însoțit de un bărbat cu care se pare că voia să părăsească clădirea.

– Domnișoară, spuse avocatul secretarei, vă rog să-mi anulați următoarele întâlniri deoarece trebuie să ies neapărat.

– Am înțeles domnule, dar este cineva aici care vă așteaptă de ceva timp.

Avocatul întoarse capul și o zări pe Caroline. Plăcut surprins o luă în brațe și o sărută pe frunte așa cum făcea întotdeauna.

– Caroline, cât mă bucur să te văd. Ce este cu tine? Nu te-am mai văzut de mult.

– Voiam să stăm puțin de vorbă. Dar văd că vă grăbiți așa că nu este nicio problemă, pot reveni în altă zi.

– Nici gând. Nu am timp acum dar ne putem vedea deseară la un restaurant. Chiar mă întrebam cum am să pot da de tine. Am o surpriză destul de plăcută pentru tine. Ce spui, poți veni deseară?

– Desigur, vă mulțumesc.

– Domnule Spence pot să știu și eu ce comoară ascunzi?

întrebă bărbatul care tocmai ieșise din biroul său.

– Scuză-mă, Patrik, ea este fiica mea Caroline.

Acesta întinse mâna.

– Sunt încântat domnișoară. Îi luă mâna Carolinei și o sărută întârziind să-i dea drumul.

– Îmi pare bine, spuse Caroline retrăgându-și mâna cât mai repede.

– Atunci așa rămâne draga mea, pe deseară.

Cei doi plecară, iar Caroline rămase să stabilească cu secretara locul și ora întâlnirii din acea seară. După ce acestea fură puse la punct, Caroline plecă spre apartamentul său. Se opri în drumul ei să mănânce ceva, apoi urcă să se pregătească pentru întâlnire.

Era impresionată cât de frumos se purtase avocatul cu ea. Chiar ținea la ea dacă o recomandă drept fata lui. În acel moment se simți protejată de parcă un tată adevărat avea grijă de ea.

Totodată se întreba ce surpriză avea avocatul pentru ea. Ce este drept greșise când plecase fără să lase un număr de telefon unde putea fi găsită. Chiar secretara îi spusese cât de mult încercase să dea de ea.

Ajunsă la restaurant fu condusă la masa rezervată. Acolo avocatul o aștepta studiind lista de bucate. Văzând-o că se apropie se ridică și o sărută pe frunte.

– Bine ai venit, Caroline.

– Bine v-am găsit. Mă scuzați că am întârziat.

– Nu este nicio problemă. Mă gândeam că va fi invers. La câte probleme am avut de rezolvat astăzi, am crezut că eu o să întârzii. Ia spune-mi, ce mai faci?

Caroline se simți atât de apropiată de el încât îi povesti prin tot ce trecuse, bineînțeles fără să dea nume. Îi povesti de asemenea că vizita pe care i-o făcuse la birou era pentru a o ajuta să-și găsească un serviciu.

– Acum, draga mea, poți fi liniștită. Vestea pe care am să ți-o dau te va liniști din punct de vedere financiar. În ceea ce privește problema ta sentimentală cred că ar trebui să lași timpul să clarifice lucrurile. Nu întotdeauna problemele sunt așa cum par, de aceea nu trebuie să judecăm prea aspru anumite persoane. În cazul tău, ai greșit când ai plecat fără să-i dai tânărului dreptul să se explice. Te-ai gândit, că poate este nevinovat și tu te-ai grăbit să-l judeci?

– Am făcut ce am crezut pe moment că este mai potrivit.

– Te cred, numai că mă gândesc că te-ai cam grăbit.

– Despre ce surpriză este vorba? întrebă Caroline încercând să schimbe subiectul.

– Ei bine, tatăl tău a lăsat câteva acțiuni. Ele nu au fost trecute în testament deoarece nu s-a știut de ele până acum ceva timp când directorul întreprinderii unde se aflau aceste acțiuni m-a căutat știind că m-am ocupat de testamentul tatălui tău. El se oferă să cumpere acele acțiuni la un preț destul de

bun. Acum depinde de tine dacă vrei să le vinzi. Vreau să-ți spun că m-am interesat și acele acțiuni sunt destul de valoroase, iar întreprinderea este destul de prosperă.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Vreau să-ți spun că dacă ți-ai bate capul puțin ai putea chiar tu să-ți coordonezi acțiunile intrând în consiliul de conducere al acestei întreprinderi. Ai suficiente acțiuni pentru a avea un cuvânt de spus în acel consiliu de conducere.

– Dar eu nu știu nimic despre această întreprindere.

– Dacă dorești am să te pun eu la curent cu toată tehnologia. Ai putea să studiezi și apoi să abordezi problemele cu foarte mare ușurință. Ce spui? Așa cred că rezolvi și problema serviciului. Vei fi o adevărată femeie de afaceri.

– Credeți că voi fi capabilă?

– Nici nu-mi fac probleme în sensul acesta.

– Atunci nu rămâne decât să aștept să-mi aduceți materialul după care să pot învăța.

– Așa te vreau fata mea. Între timp nu rămâne decât să-ți deschizi un cont în care să-ți fie virată suma de bani care îți revine de câteva luni încoace. Așa nu vei duce grija banilor și vei putea învăța fără grijă.

Restul serii au petrecut-o foarte bine împreună. Caroline se simți atât de apropiată de avocat încât recunoscu cu voce tare.

– Vreau să vă spun că m-am simțit extraordinar de bine alături de dumneavoastră. Cred că dacă tatăl meu ar fi trăit,

m-aș fi simțit la fel de bine și cu el.

– Mă bucur enorm de mult, fata mea, pentru că dacă eu nu am putut avea copii, te-am simțit atât de apropiată de mine ca și cum ai fi fost copilul meu. Aceste luni de când nu am mai știut nimic de tine au fost foarte grele. Mă gândeam mereu cum îți merge acolo unde ești.

Ajunsă acasă, Caroline se gândi că acesta putea fi un nou început. Dacă tatăl ei s-a gândit să investească în această întrepridere de ce să nu ducă mai departe munca tatălui ei? Mai ales acum când avea un ajutor destul de solid în persoana avocatul Spence.

La câteva zile, acesta o căută și îi aduse o parte din materialul pe care trebuia să-l parcurgă. După alte câteva zile îi aduse alte materiale de studiu. În problemele juridice avocatul îi aranja în timpul său liber, ședințe de studiu unde amândoi puneau cap la cap diferite probleme care puteau apărea în anumite situații create într-o astfel de întreprindere. După câteva săptămâni, Caroline se transformase într-o adevărată femeie de afaceri. Urma ca avocatul să-i programeze întâlnirea cu consiliul director al acelei întreprinderi unde Caroline avea să anunțe că nu renunța la acțiunile ei, dimpotrivă avea să se alăture consiliului pentru a putea pune umărul în conducerea întreprinderii. Trecuse atâta timp de când nu mai știa nimic de Elias și nici de bunica. Se gândi să o sune pe Camila, dar se temea să nu răspundă chiar Elias la telefon. Voia de asemenea

să o sune pe bunica dar nu știa ce anume îi povestise Elias despre copil. Dacă acesta nu îi spusese nimic, cum avea ea oare să-l dea de gol? Așa rămase doar cu gândul la ei fără să poată face nimic. Curios lucru, gândindu-se la Elias, avea să constate că obiectul de activitate al întreprinderilor sale se asemăna foarte mult cu cel al întreprinderilor unde avea ea acțiunile. Probabil de aceea învățase foarte repede deoarece deja cunoștea unii termeni și semnificațiile acestora.

La câteva zile, avocatul Spence o sună să-i propună o întâlnire cu directorul adjunct al întreprinderii unde ea avea să fie acționară.

Se întâlniră la același restaurant unde ea și avocatul obișnuiau să ia uneori masa. Spre surprinderea ei avea să constate că acesta nu era nimeni altul decât Patrik.

– Bună seara, scumpă domnișoară, spuse acesta sărutându-i mâna.

– Bună seara, domnule Patrik.

– Bună seara, fata mea, spuse avocatul sărutând-o părintește pe frunte. Caroline vreau să-ți comunic că domnul Patrik este directorul adjunct la întreprinderea unde tu ai acțiunile. I-am explicat domnului cum stă situația și bineînțeles punctul tău de vedere.

– Este adevărat, spuse Patrik, noi credeam că dăm de o persoană care abia așteaptă să vânda acțiunile și să pună mâna pe bani, dar se pare că nu este chiar așa. Se pare că dumneata

chiar vrei să dai o mână de ajutor, mai mult chiar am înțeles că ai destule cunoștințe în ceea ce privește activitatea firmei.

– Este adevărat, spuse Caroline, pe un ton foarte serios. Aș dori să știu când îi pot întâlni pe ceilalți membrii ai consiliului de conducere și de ce nu și pe patronul acestei întreprinderi.

– Înțeleg nerăbdarea dumitale domnișoară, dar întâlnirea de care pomeneați nu poate să aibe loc mai devreme de două săptămâni.

– E în regulă, ne vedem atunci. Acum aș dori să mă scuzați am o treabă care nu suportă amânare. Se ridică, dădu mâna cu Patrik, apoi se întoarse cu fața către avocat. Avocatul se ridică să o conducă.

– Te voi conduce, Caroline.

– La ușă, înainte să-și ia rămas-bun, avocatul o felicită.

– Bravo, Caroline, mi-a plăcut atitudinea ta autoritară. Mă aștept să faci o figură tot așa de bună și la prima ta ședință.

– Aș dori să fiți alături de mine și atunci. Ca și astăzi și atunci voi simți nevoia să fiu protejată.

– Voi fi alături de tine, draga mea, pentru că din punct de vedere legal trebuie să te susțină cineva la prima ta înfățișare ca acționară. Sunt acționari versați care te-ar putea lua în gheare.

– Atunci sunt liniștită.

– Acum fii sinceră și spune-mi chiar ai o problemă care nu suferă amânare sau a fost doar un pretext?

– Adevărul este că nu mai puteam să-i suport privirea lui

Patrik asupra mea.

– Ai dreptate când vine vorba de femei se crede un bărbat irezistibil. Și sincer să fiu tu cam tai răsuflarea oricărui bărbat.

– Domnule avocat.....

– Caroline, scuză-mă că te întrerup, dar dacă te simți cât de cât apropiată de mine spune-mi te rog pe nume. Dacă aș fi avut o fată nu aș fi acceptat să-mi spună domnule.

– Până acum nu am îndrăznit. Și eu simțeam o oarecare barieră între noi dar nu mi-am permis.

– Te rog, de acum, să-mi spui pe nume. Ce anume spuneai?

– Spence, spuneam că în momentul de față nu sunt în stare să încep o nouă relație de aceea am vrut ca întrevederea cu Patrik să fie cât mai scurtă.

– Bineînțeles, fata mea, cum spui tu. Am să te scuz din nou când mă întorc confirmându-i că erai grăbită. Să nu-ți face griji deoarece nu ai nicio obligație față de acest Patrik. S-ar putea să ajungă să te urască singur când va afla cât de rece poți fi când e vorba de afaceri.

Amândoi începură să râdă. Spence o sărută pe frunte și îi ura să aibă o seară plăcută. O conduse până la taxi apoi se întoarse în compania lui Patrik.

Spence era cât se putea de fericit. De când Caroline se întorsese se simțea mai împlinit, mai puternic. Chiar în acea seară îi spuse soției sale că simțea cu adevărat că avea un copil, prin prezența Carolinei. Și nu unul oarecare, ci o frumusețe de

fată. Pe cât de frumoasă pe atât de deșteaptă. Îi promise soției sale, că o va convinge pe Caroline să îi viziteze cât mai curând posibil.

Cele două săptămâni trecură foarte greu pentru Caroline. Se gândi în acest timp și la propunerea lui Spence de a urma o facultate pentru a ieși avocată. Îi explicase că nu era un capriciu de a avea aceeași meserie cu a lui, dar că astfel putea să o ajute mai mult. Își aminti ce îi spusese:

– Draga mea, vreau ca urmând această școală să te poți apăra singură. Atât pe tine cât și bunurile tale. Acum sunt eu în spatele tău, dar când nu voi mai fi eu va trebui să te descurci singură. Și nu vei reuși decât dacă vei înțelege toate drepturile și îndatoririle ce ți se cuvin. Îți dau un exemplu. Dacă nu studiam bine problema ta care a fost pusă în cu totul altă lumină, te-aș fi sfătuit probabil să accepți banii pe acele acțiuni, dar tu, de fapt, stai acum pe o mină de aur. Ai să-mi dai dreptate când ai să vezi cum stau treburile acolo. Și sincer să fiu nu știu cât de implicat este directorul acestei întreprinderi cât este Patrik. Directorul când m-a sunat a dorit să-l sfătuiesc ce să facă cu acele acțiuni acum când acționarul de drept decedase. Chiar m-a întrebat dacă nu este cineva care să-l moștenească. Ori Patrik a pus problema cu totul altfel când a venit la mine la birou. Asta mi-a dat de gândit că el este direct interesat de soarta ta.

Înțelegând îngrijorările lui Spence, Caroline se înscrise la

facultatea de drept. În seara zilei de înscriere, l-a sunat pe Spence să-i dea vestea. Acesta se arăta extraordinar de încântat de decizia ei.

Luni dimineață se trezi din zori încercând să-și stăpânească emoțiile dinaintea ședinței. Spence o sună și îi propuse să treacă pe la ei să servească micul dejun și cafeaua împreună. Apoi, aveau să meargă spre întreprinderea unde urma să se țină ședința.

Atmosfera fu cât se poate de plăcută la masă. Soția lui Spence o răsfăță cu un mic dejun copios încheiat cu o salată de fructe și o cafea.

Caroline era îmbrăcată într-un costum care impunea respect. Spence și soția sa o felicitară pentru alegerea costumului. Pe cât era de sobră pe atât era de sexy. Era exact ca o bombă ce sta să explodeze. Plecă împreună cu Spence cu doar o jumătate de oră înainte. În mașină Caroline îl întrebă:

– Nu am plecat cam târziu? Ajungem la timp?

– Tocmai asta urmăresc. Să întârziem puțin. Vom da vina pe traficul de dimineață. Suntem musafiri astăzi așa că ne este permis.

Surpriza mare abia acum veni. Întreprinderea unde Caroline își făcea apariția nu era alta decât cea a lui Elias. Când Caroline trecu pe hol alături de Spence, Elias rămase câteva clipe fără suflarea. Secretara veni să-l anunțe că tocmai sosise noua acționară a întreprinderii. Elias o rugă să-l invite pe Patrik

urgent în biroul său.

– Bună dimineața, domnule Elias!

– Bună dimineața, Patrik! Cum se numește domnișoara care îi va ține locul defunctului acționar?

– Domnișoara Caroline, domnule Elias, și este chiar fiica defunctului!

– Știi sigur lucrul acesta?

– Da, avocatul Spence s-a ocupat de problemele domnișoarei Caroline. Avocatul susține că nu a mai știut de fată de vreo câteva luni, aceasta apărând acum două luni și jumătate. Abia atunci avea să afle de acțiunile tatălui ei.

– Am înțeles. Patrik, eu sunt ocupat și pentru nimeni nu sunt la birou. Am să te rog să o faci pe domnișoara Caroline să semneze un contract pe termen lung cu firma noastră. Spune-i că îmi pare rău că nu am putut participa la această ședință, dar cu siguranță ne vom vedea curând.

– Înțeleg, domnule, dar credeam că pentru noi era mai avantajos să renunțe la acțiunile ei.

– Mai târziu ai să înțelegi că domnișoara Caroline va fi un membru valoros în consiliul nostru. Ești liber acum.

Patrik nu mai înțelegea nimic, dar știa că nici nu îl putea plictisi pe șeful lui cu zeci de întrebări.

Ședința începu, iar Elias îi spuse secretarei sale să lase ușa puțin deschisă. Acesta rămase impresionat de câte lucruri știa Caroline despre această întreprindere. Era ca și cum lucrase ani

buni și ajunsese să cunoască toate dedesubturile. Toți cei prezenți erau surprinși de cunoștințele Carolinei în domeniu. Ședința se termină cu semnarea unui contract pe termen lung între Caroline și patronul acestei întreprinderi. Elias plecă cu câteva minute înainte să se termine ședința și se încuie în biroul său. După plecarea Carolinei, acesta ceru secretarei contractul semnat de noua acționară și îl semnă și el în dreptul său.

– Domnișoară, spuse Elias secretarei, fă te rog o copie și pune-o pe biroul domnișoarei Caroline să o poată găsi dimineață când va sosi. Pentru prima zi de lucru aici, aș dori să i se decoreze biroul cu aranjamente florale, în semn de bun venit.

– Am înțeles, domnule director.

În aceste câteva luni, Elias își cumpărase un spațiu mai mare pentru birouri. Camila rămăsese la sediul vechi să termine de strâns toate actele și registrele, urmând apoi să vină la noile birouri.

Elias plecă direct la Camila. În jurul prânzului, ajunse acolo și propuse să ia masa împreună.

– Domnule Elias, mai am multe de strâns, iar timpul mă presează.

– Te cred, dar am vești bune pentru dumneata. Trebuie să sărbătorim așa că nu mă refuza.

Ajunși la restaurant, comandă ceva de mâncare și după ce

chelnerul plecă, Elias începu să-i povestească ce i se întâmplase.

– Nu pot să cred! Domnișoara Caroline?

– Exact. Și ghici cine îi va fi secretară?

– Ar fi prea frumos să spuneți că eu.

– Chiar tu, Camila. Cu siguranță va fi foarte încântată să te aibă lângă ea.

– Sper din tot sufletul. Eu cu siguranță sunt bucuroasă să am grijă de domnișoara Carolina.

– Știam. Sincer, Camila, mi-e cam teamă.

– De ce, domnule Elias?

– Mă gândesc că nu am procedat corect ascunzându-mă.

– Atunci de ce ați făcut-o?

– Îmi era teamă că dacă va da cu ochii de mine va apela la varianta a doua. Aceea de a vinde acțiunile numai să nu fie în preajma mea.

– Și acum nu va putea pleca?

– Acum cel puțin o ține pe loc un contract pe care l-a semnat chiar astăzi. Într-un fel este obligată să-și respecte clauzele contractuale.

– Când aveți de gând să dați ochii cu ea?

– Sincer, nu știu. De aceea vroiam să îți cer părerea.

– Eu cred că nu este cazul să vă arătați chiar de mâine. Ar fi bine mâine să o întâmpin eu și încet- încet să încerc să-i explic ce s-a întâmplat după plecarea dumneaei de la firmă. Poate

după câteva zile va încerca să înțeleagă. Vă voi ține bineînțeles la curent, zilnic, prin telefon.

– Cred că ai dreptate, Camila. Dacă apar eu, mâine s-ar putea să se lase cu vreo ceartă și cu siguranță nu asta îmi doresc. Poți chiar să îi spui că o răceală mă împiedică să vin câteva zile la birou.

A doua zi, șeful biroului administrativ o conduse pe Caroline la biroul său. De asemenea o anunțase că secretara ei va întârzia câteva minute având de făcut un comision. Ajunsă în fața biroului se despărți de cel care o condusese.

Cu mari emoții pătrunse în birou. Era o încăpere foarte mare, spațioasă și foarte bine luminată. Diferite aranjamente florale ocupau anumite spații parcă special create pentru ele. Primele lacrimi de bucurie apărură pe chipul Carolinei. Se așeză pe un fotoliu și își aruncă privirea pe biroul său. Câteva rechizite, o agendă și pe un colț al biroului se afla chiar contractul pe care îl semnase cu o zi în urmă. Îl luă în mână și îl răsfoi puțin. Ajunsă la ultima pagină își admiră semnătura și mai jos de semnătura ei se pare că se semnase patronul unității. Dar ceva nu era în regulă. Acea semnătură semăna perfect cu cea a lui Elias. Știa foarte bine semnătura, deoarece o vedea aproape zilnic atunci când lucra pentru el. Se putea oare să fie un fals? Căută numărul de telefon al Camilei și o sună.

– Alo? Bună dimineața, Camila, Caroline sunt.

– Bună dimineața, domnișoara Caroline, vă ascult.

– Camila crezi că am putea să ne întâlnim astăzi la prânz? Aș dori să discut cu tine. Am nevoie de ajutorul tău.

– Domnișoară, sunt mai aproape decât vă imaginați. Un moment, vă rog.

Telefonul se închise și Caroline rămase privind mirată la el. În același timp, ușa se deschise și pe ea intră nimeni alta decât Camila.

– Camila, tu aici? L-ai părăsit pe domnul Elias?

– Nici gând domnișoară, pot spune că dumneavoastră ați ajuns din nou la noi. Se pare că destinul are aici un cuvânt de spus.

– Nu înțeleg.

– Acțiunile tatălui dumneavoastră se află la întreprinderea domnului Elias.

– Cred că glumești.

– Ce intenționați să faceți acum, când știți că veți colabora direct cu domnul Elias?

– Crezi că pot avea un răspuns imediat, când nici nu mă gândeam să mi se întâmple așa ceva?

– Domnișoară, nu vă interesează ce s-a întâmplat după ce ați plecat?

– Camila, m-am resemnat. S-au căsătorit, nu-i așa?

– Când s-a întors la birou, domnul Elias era foarte furios că nu vă găsise în apartament. Spera să vă găsească la serviciu.

Ajuns la birou aveam să-i explic ce se întâmplase în lipsa dumnealui. A plecat imediat la Beatrice. Aceasta minţise atât în privinţa nunţii cât şi în privinţa copilului. Aflase de undeva că lucrezi aici ca secretară şi a căutat un motiv serios să vă despartă. Şi după cum se vede a reuşit. A avut apoi probleme serioase de sănătate cu bunica. Ştiţi că suferă cu inima.

– Acum bunica se simte bine?

– Doamna Peneloppe da, dar domnul Elias s-a ales cu o răceală zdravănă şi preţ de câteva zile nu cred că îl putem vedea. Ieri a trebuit să-i duc mapa la semnat acasă. Cred că aţi văzut deja contractul dumneavoastră semnat.

– Ce a spus când a văzut numele meu pe acel contract?

– Nu a schiţat niciun gest, doar l-a semnat şi atât. Este foarte dezamăgit pentru că nu ai avut încredere în dumnealui.

– Dumnezeule cum pot da ochii acum cu el? Arată-mi, Camila, o cale de ieşire din această situaţie.

– Cred că un prim pas important ar fi să nu mai dai bir cu fugiţii şi să înfrunţi realitatea, că doar nu mai eşti un copil. Dacă domnul Elias te mai iubeşte, va trece cu vederea faptul că ai fugit fără să-i daţi ocazia să se explice.

– Şi până atunci?

– Până atunci îţi vei vedea de treabă şi eu voi fi alături de tine şi te voi ajuta. Ce spui?

– Este foarte greu.

– Ştiu dar nu şi atunci când ai pe cineva lângă tine, îi

răspunse Camila râzând. Ce spui ne apucăm de treabă?

– Bine, Camila, voi încerca, dar dacă nu voi face față să știi că voi vinde în cele din urmă acțiunile.

– De acord, dar acum măcar vrei să încercăm?

– Da.

– Pentru început ce spui dacă îți fac rost de o documentație a întreprinderii?

– Peste documentație m-am uitat, Camila. Acum vreau să-mi aduci toate contractele în derulare și apoi mai vedem.

– De acord, domnișoară.

Aproape o săptămână Caroline și Camila lucrară cot la cot.

Camila îi dădea raportul zilnic domnului Elias. Acesta era fericit că trecuse cu bine acest prim pas. Caroline nu dăduse bir cu fugiții și acesta era deja un început. Cu toate că abia aștepta să dea ochii cu ea, trebuia să o asculte pe Camila și să mai amâne puțin momentul. În săptamâna imediat următoare Elias fusese invitat la un congres pe teme de producție. Îl considera un motiv bun să amâne întrevederea cu Caroline și atunci acceptase.

Caroline își împărțea timpul între serviciu și școală având tot timpul ocupat. Pe de o parte era fericită că nu avea timp să se gândească la Elias, dar știa că o dată și odată tot trebuia să dea ochii cu el. Se gândea să meargă pe la bunica știind că Elias nu este în țară, dar îi era teamă de reacția ei. Poate o va certa pentru că nu a știut să aibă încredere în Elias având perfectă

dreptate. Dar totodată se gândi că poate o va înțelege. Îi era greu să stea departe de această femeie care i-a fost și mamă și bunică în același timp. Indiferent ce se va întâmpla se hotărî că era timpul să dea ochii cu bunica. Așa că foarte hotărâtă se îmbrăcă și porni spre castel.

Ajunsă, sună îndelung la ușă. Nu peste mult timp, Tora îi deschise.

– Domnișoara Caroline, doamne ce surpriză îi veți face doamnei Peneloppe. Bine ați venit. Poftim, intrați.

– Bună, Tora. Bine v-am găsit. Bunica este acasă?

– Desigur. Se gândește numai la dumneavoastră cu toate că știe că în ultimul timp sunteți din nou alături de domnul Elias. Acesta a anunțat-o că a dat de dumneavoastră ca să nu mai stea cu grijă. O găsiți în bibliotecă.

Caroline se îndreptă cu inima strânsă către bibliotecă. Deschise încet ușa. Bunica privea pe fereastră cu spatele către ușă. Caroline închise ușa în urma ei și se îndreptă către bunica.

– Sărut mâna, bunico.

Pe fața bunicii apărură câteva lacrimi de bucurie. Se întoarse apoi către cea care o salutase.

– Caroline, fata mea, intră, te rog. Se apropie de ea și o luă în brațe.

Caroline începu să plângă văzând lacrimi pe fața bunicii. Înțelesese că îi fusese dor de ea. Și ea care nu mai dăduse niciun semn de viață de câteva luni de zile.

– Bunico, îmi pare atât de rău că te-am făcut să suferi din cauza mea. Nu am îndrăznit să mai dau niciun semn de viață, când am auzit că Elias urma să aibe un copil cu Beatrice. Abia săptămâna trecută când m-am întâlnit din nou cu Camila am aflat de minciuna Beatricei în legătură cu acel presupus copil. De atunci, abia acum am îndrăznit să vin pe la tine. Spune-mi bunico poți să mă ierți?

– Draga mea cum să nu te iert? Din cauza acelei profitoare crezi că aș pierde eu relația cu tine?

– Îți mulțumesc că mă ierți, bunico. Știu că trebuia să am mai multă încredere în voi și să nu mă las influențată de Beatrice.

– Acum, draga mea, hai te rog să servim un ceai în salon. Între timp poți să-mi povestești cum ai ajuns din nou la firma lui Elias.

– Cu câțiva ani în urmă, tatăl meu a cumpărat o parte din acțiunile firmei. Dintr-o eroare judiciară, ele nu au fost trecute în testament la timpul potrivit. știindu-se că persoana titulară a acestor acțiuni decedase, conducerea societății a pornit pe urmele moștenitorilor săi. Așa a ajuns la avocatul familiei noastre și acesta m-a înștiințat de îndată ce m-a găsit.

– Și în ceea ce privește relația ta cu Elias ce poți să-mi mai spui?

– Deocamdată nu ne-am văzut. Simt că mă urăște pentru că nu am avut din nou încredere în el și mă întreb dacă mă va

putea ierta vreodată.

– Tu încă îl mai iubești?

– Nu am încetat să mă gândesc la el nici măcar o secundă.

– Atunci, fata mea, nu pot să îți dau decât un singur sfat. Să ai răbdare. Timpul este cel care va vindeca toate rănile.

După alte câteva ore petrecute alături de bunica, Caroline plecă spre casă. Ajunsă acasă, se destinse cu o baie, își luă o carte din bibliotecă și încercă fără niciun rezultat să citească câteva pagini. Gândul îi era la Elias și la modul cum o va trata atunci când se vor întâlni.

Trecu un weekend, timp în care Caroline nu ieși din casă și aștepta cu nerăbdare începutul săptămânii care avea să o pună față în față cu Elias. Luni dimineață, Caroline ajunse la birou înaintea Camilei. Fără să o mai aștepte pe aceasta, Caroline își pregăti o cafea cu spatele către ușă. Auzi când ușa se deschise și gândi că nu putea fi decât Camila. Atunci îi aduse la cunoștință:

– Bună dimineața, Camila! Astăzi mi-am pregătit eu cafeaua, deoarece am ajuns mai devreme.

– Bună dimineața, Caroline, îi răspunse Elias.

Caroline se întoarse uimită și îi răspunse sfios:

– Bună dimineața, Elias! Scuză-mă, nu am știut că ești tu.

– Nu îți face probleme. Am trecut doar să îți spun că aș dori să discutăm referitor la acțiunile tale în biroul meu. Poți veni?

– Desigur.

Elias plecă lăsând în urma lui ușa deschisă. Caroline își luă agenda și porni după el. Intră în biroul său și văzu pe masă pregătite două cafele. Elias se ridică și îi oferi un scaun. Caroline văzu în Elias un om schimbat, un om dur, un om de care îi era teamă să se mai îndrăgostească. Pe tot parcursul discuției, Elias nu se abătuse de la subiect. Îi stabilise chiar și prioritățile în cadrul întreprinderii. Spre finalul discuției, acesta i se adresă:

– Eu am spus ce am vrut să discutăm. Acum,dacă ai ceva întrebări, te rog să mi le adresezi.

– Nu cred, lucrurile îmi sunt destul de clare. Nu aș vrea să te mai rețin.

Caroline se ridică, își luă agenda și se îndreptă spre ușă. Se gândi că poate ar fi bine să-i spună cât de rău îi pare pentru faptul că nu a avut încredere în el. Se întoarse și-i spuse:

– Elis, referitor la ceea ce s-a întâmplat între noi...

– Caroline, referitor la această problemă, cred că ai procedat așa cum ai crezut tu că e corect. Acum, te rog să mă scuzi, am o întâlnire care nu suportă amânare.

Caroline ieși, îndreptându-se către biroul său. Lacimile îi invadară fața, fără să le poată controla. Știa că Elias prin această comportare nu căuta decât s-o pedepsească și îi dădu perfectă dreptate. Trecu pe lângă Camila și intră în birou, închizând ușa în urma ei. Camila se ridică și se îndreptă către biroul domnului Elias. Ciocăni încet la ușă, apoi intră.

– Bună dimineața, domnule Elias!

– Bună dimineața, Camila! S-a întâmplat ceva?

– Domnișoara Caroline tocmai a intrat în biroul dumneaei plângând și mă întrebam dacă nu cumva ați fost prea dur.

– Într-adevăr, cred că ai dreptate. Am fost puțin cam dur. Am vrut să îi dau o lecție și să-i arăt că nu mai este o fetiță. Este timpul să gândească ca un om matur pentru a nu mai fi influențată atât de ușor de alte persoane.

– Am să încerc să stau de vorbă cu ea, dacă va voi să vorbească cu cineva, spuse Camila.

– Te rog, Camila, vezi ce poți face.

Camila se întoarse și ciocăni ușor la ușa Carolinei. Deschise apoi ușa încet și găsi biroul gol. Camila se întoarse, se așeză la biroul ei și încercă să facă ordine în hârtiile sosite în dimineața aceea. Se așeză pe scaun și zări în fața ei un bilețel galben pe care scria:"Dragă Camila, am o întâlnire urgentă. Ne vedem după-amiază. "Caroline părăsi clădirea și se îndreptă către biroul lui Spence. În urma unui apel telefonic, acesta o primi simțind că ceva este în neregulă cu ea. Cum o văzu, secretara o invită în biroul avocatului. Intră, și după ce băură împreună o cafea, îi povest ce se întâmplase în acea dimineață.

– Draga mea, faptul că sunteți acum din nou unul lângă celălalt nu este decât mâna destinului. Într-adevăr, ai fost nedreaptă cu el pentru că l-ai părăsit fără să îi dai ocazia să se explice. Acum ce vrei vrea să faci? Vei fugi din nou ca o școlăriță

sau vei prefera să gândești matur și să lași timpul să decidă ce va fi cu voi doi?

– Spence, sunt hotărâtă să mă țin de treabă în continuare și bineînțeles și de școală. Voi lăsa, cum spui tu, timpul să decidă.

– E în regulă, draga mea. Acum te poți întoarce la serviciu. Nu uita că aici ai oricând un umăr pe care poți să plângi.

– Îți mulțumesc, Spence. Pe curând.

Caroline se întoarse la birou, unde Camila o aștepta cu o mapă plină de acte la semnat.

– Caroline, te simți bine? întrebă Camila.

– Da, sunt bine, mulțumesc. Ne putem apuca de treabă acum.

Din clipa aceea, Caroline își luă un aer sobru, matur și se ținu serios de treabă. În următoarele două săptămâni, Caroline refuză trei invitații la cină făcute de colegii ei, tocmai din motivul că acolo se aflau toți, inclusiv Elias. Camila observă situația și într-o zi aduse în discuție acest subiect.

– Caroline, de ce refuzi întotdeauna invitațiile colegilor la restaurant?

– N-am timp, trebuie să învăt.

– Cum adică să înveți?

– Sunt înscrisă la facultate și trebuie să învăt, altfel Spence ar fi dezamăgit de mine.

– Acesta este un lucru cu adevărat util, dar fata mea mai trebuie să te și distrezi. Nu te poți închide în fiecare zi să înveți.

Mai trebuie să te și destinzi puțin.

– Cu siguranță mi-aș face timp și pentru distracție, dar invitațiile pe care le-am refuzat au mai avut un scop.

– Acela de a sta departe de Elias?

– Exact. Zău, Camila, nu pot să stau în același restaurant cu el. I-aș simți privirea ațintită asupra mea întreaga noapte.

– Draga mea, cât crezi că vă mai puteți ascunde unul de celălalt?

Camila tăcu și lăsă privirea în jos.

– Apropo, astăzi m-a rugat să-i cumpăr un cadou doamnei Peneloppe. Știi cumva dacă este ziua dumneaei?

– Doamne cum am putut să uit. Așa este, mâine împlinește șaptezeci și cinci de ani. Mulțumesc, dacă nu mi-ai fi spus aș fi uitat. Trebuie să trec neapărat pe la bunica. Știi cumva dacă Elias merge mâine?

– Nu știu sigur, dar nu cred pentru că m-a rugat să-i trimit cadoul acasă.

– Atunci e bine voi fi doar eu cu bunica.

– Caroline, nu fi rea. Bunica vă iubește pe amândoi în aceeași măsură.

– Ai dreptate. Câteodată mă întreb dacă nu sunt cam egoistă.

Plecă de la serviciu seara după ce își termină treburile. Colindă orașul să găsească un cadou pentru bunica. Vroia să-i ia ceva frumos să aibă amintire din partea ei. La întoarcere o

apucă ploaia. O ploaie rece o pătrunse până la piele. Pe stradă nu era nicio urmă de taxi. Mări pasul să ajungă mai repade acasă. Ajunsă acasă se dezbrăcă repede și se urcă în pat învelindu-se cu o pătură moale. Era fericită că reușise să-i cumpere bunicii un cadou plăcut. Frisoanele puse stăpânire pe ea. Se ridică, își făcu un ceai îl bău fiebinte și se urcă din nou în pat. Toată noaptea se foise din cauza temperaturii.

A doua zi, la serviciu Camila o aștepta cu cafeaua pregătită. Aproape de ora prânzului aceasta se hotărî să-l întrebe pe Elias dacă Caroline rămăsese la bunica. Ajunsă la ușa biroului bătu încet apoi intră. Elias era într-o mică ședință. Camila își ceru scuze și se întoarse spunând că revine mai târziu.

Elias văzu fața Camilei îngrijorată și ieși după ea.

– Camila, s-a întâmplat ceva?

– Voiam să vă întreb dacă domnișoara Camila a rămas peste noapte la doamna Peneloppe.

– Camila nu a fost ieri la bunica. Eu am plecat destul de târziu de la castel. De ce?

– Ieri a plecat spunând că merge să-i cumpere un cadou și apoi să-i facă o vizită bunicii. Astăzi nu a ajuns la birou și nici acasă nu răspunde.

– În câteva minute termin ședința. Pune-mi, te rog, pe o hârtie adresa și mă voi ocupa eu personal de această problemă.

– Am înțeles, domnule.

Camila se întoarse, luă o bucățică de hârtie și notă adresa și

numărul de telefon fix și se întoarse la Elias.

– Camila vrei să vii cu mine?

– Dacă doriți, eu vin.

– Hai atunci, să mergem. Îți promit că o să-i dau o mamă de bătaie copilului ăsta când o vom găsi.

– Spuneți și dumneavoastră așa de supărare. Nu puteți să stați supărat nici cinci minute pe ea. Credeți că nu vă cunosc?

– Așa este, Camila, numai că acum chiar îmi fac griji.

– Stați liniștit ajungem imediat.

Ajunși la adresa comunicată în scris la personal de Caroline, sunară la ușă. Nu se auzi nicio mișcare. Apoi bătură din ce în ce mai tare. Puțin mai târziu se auzi un zgomot slab. Atunci Elias insistă să bată. Ușa se deschise parcă de cineva fără vlagă și în prag apăru Caroline. Era total schimbată la față, trasă și neputincioasă.

– Caroline, ce este cu tine? întrebă Elias.

– Aseară m-a prins ploaia în oraș și nu am avut niciun mijloc de transport la îndemână așa că am venit pe jos. Cred că și acum am puțină de febră.

– Puțină? Iubita mea, arzi toată. Hai în pat. Camila pregătește, te rog, un ceai. Elias o ajută să se urce în pat, o înveli, apoi sună la medicul familiei sale. Acesta ajunse într-o jumătate de oră. O consultă și Elias văzu cum fața doctorului se crispă.

– Domnule Elias, trebuie internată de urgență.

Caroline auzi și începu să plângă spunând că nu dorește să meargă la spital.

– Domnule doctor, ce altceva se poate face numai să nu o duc la spital? întrebă Elias.

– Ei, atunci vă voi trimite personal specializat pentru îngrijirea la domiciliu. Voi trece și eu cât de des am să pot.

– Vă mulțumesc, domnule doctor, vă voi ține la curent. Eu nu mă voi mișca de lângă ea până nu o voi vedea din nou pe picioare.

– Am încredere că așa o să faceți.

În scurt timp sosi o asistentă la domiciliu cu tratamentul prescris de doctorul care tocmai plecase. Începu imediat un tratament injectabil apoi îi puse o perfuzie pentru că nu avea poftă de mâncare. După câteva ore, temperatura mai ceda puțin, și Caroline adormi liniștită. Elias nu se mișcă nici măcar până la bucătărie să ia masa. Camila îi aduse ceva de mâncare pe o tavă, dar nici nu se uită la ea. Camila pregăti și o supă pentru Caroline când se va trezi, apoi la îndemnul lui Elias se întoarse la birou.

– Domnule Elias, vă rog să mă sunați și pe mine din când în când.

– Te voi ține la curent Camila, îți promit.

La scurt timp, asistenta o sculă să-i administreze din nou tratamentul. Atunci Elias insistă să servească și puțină supă. De dragul lui, Caroline luă câteva linguri după care adormi din

nou. Așa trecu o noapte întreagă sub stricta supraveghere a asistentei și a lui Elias. Dimineața când se trezi, Caroline îl văzu pe Elias dormind pe un fotoliu cu mâna pe patul ei. Atunci Caroline înțelese că el încă ținea la ea, iar răceala pe care o afișa în fața ei era doar de suprafață. Se întinse din nou pe pat să nu îl trezească pe Elias. Când acesta deschise ochii văzu că iubita lui se simțea mult mai bine.

– Draga mea, cum te simți în dimineața aceasta?

– Mult mai bine, datorită ție.

– Datorită tratamentului prescris de medic mai degrabă. Eu nu am făcut decât să stau lângă tine.

– Pentru mine a însemnat foarte mult.

– Acum că te simți mai bine ce ai zice să vii din nou acasă la noi.

– După tot ce s-a întâmplat nu îndrăznesc.

– Ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

– Dar totuși nu trebuia să mă las influențată de Beatrice atât de ușor.

– Este adevărat, dar acum nu mai vreau să pomenești nici în glumă de ea. Vreau să mergem acasă la noi și să mă lași să te îngrijesc cum știu eu mai bine.

– Elias sigur nu mai ești supărat pe mine?

– Iubito, nu am fost nicio secundă supărat pe tine. Dacă îmi promiți că de astăzi înainte vei avea încredere în mine totul va fi bine.

– Nu mă voi mai despărți de tine nici măcar o secundă.

– Așa să faci.

Se apropie de ea și o sărută ușor.

– Hai să mergem.

Plecară împreună la apartamentul lui Elias care acum era și al ei. Seara Elias pregăti o friptură și era hotărât s-o îndoape cu mâncarea deoarece slăbise foarte mult. Caroline se simțea mult mai bine motiv, pentru care insistă să revină la serviciu. După multă muncă de lămurire cu Elias, ajunse la concluzia că era mai bine să iasă măcar câteva ore pe zi să-și facă poftă de mâncare. Așa nu va mai sta toată ziua închisă în casă plictisindu-se.

Dimineață se treziră amândoi și se întâlniră la bucătărie. Caroline se oferi să facă ea cafeaua. Băură cafeaua apoi plecară la serviciu. Era atât de plăcut împreună, parcă formau un cuplu. Spre seară, Elias o anunță că îi pune la dispoziție o mașină să o ducă acasă, el urmând să vină ceva mai târziu.

Ajunsă acasă, Caroline pregăti masa și intră să facă o baie până la sosirea lui Elias. Era cufundată în cada plină cu spumă, când ușa se deschise ușor. Apăru un imens buchet de trandafiri și o tavă cu două pahare și o sticlă cu șampanie.

Caroline rămase mută de uimire, aproape uitând unde se află, îi zâmbi lui Elias cu căldură.

– Acest zâmbet este cumva și o invitație?

– Elias, ești obraznic.

– Numai în prezența ta! Lăsă florile pe măsuța cu farduri, se întoarse și umplu paharele cu șampanie, oferindu-i unul Carolinei. Aceasta întinse mâna, îl prinse de mână și îl trase în cadă așa îmbrăcat cum era. Luară paharele și savurară șampania amuzându-se. Îl ajută să-și dezbrace hainele ude și se așeză în brațele lui în acea cadă imensă. Acesta o sărută, o ridică în brațe, o înveli cu un prosop mare și o duse în dormitorul lui.

– Cred că am greșit dormitorul.

– Eu cred că nu, răspunse Caroline.

– Mă gândeam eu că s-ar putea să am dreptate. Iubito, acest dormitor îl vom împărți împreună. Ești de acord?

– Da, iubitule.

– Cred că nu am auzit bine. Vrei să repeți?

Nici nu apucă să mai rostească o dată, că Elias o luă în brațe și o sărută cu pasiune. Gura lui cercetă fiecare părticică a corpului ei.

– Caroline, ești atât de frumoasă, încât nu cred că voi reuși să mă satur vreodată de tine.

– Elias, iubește-mă așa cum știi tu mai bine și învață-mă și pe mine să te iubesc.

– Bineînțeles, draga mea.

Urmă o noapte plină de pasiune și dragoste. Abia spre ziuă reușiră să adoarmă unul în brațele celuilalt. Caroline se trezi speriată când văzu cât este ceasul.

– Stai liniștită, astăzi vom rămâne acasă.

Caroline se cuibări din nou în brațele lui Elias și adormiră amândoi din nou.

La un moment dat, telefonul începu să sune. Era așezat pe noptiera din partea Carolinei.

– Draga mea, dacă vrei să nu răspunzi, nu o face.

– Poate este ceva serios. Pot să raspund eu?

– Nu ești tu stăpâna casei?

Caroline ridică receptorul.

– Alo!

– Alo? Cine e acolo? Vreau să vorbesc cu Elias. Numele meu este Beatrice.

– Imediat, Beatrice.

Caroline îi înmână receptorul lui Elias și vru să se ridice din pat, când Elias o prinse de mână și o trase lângă el.

– Da, Beatrice.

– Elias, cine este la tine la ora asta?

– Soția mea, Beatrice. Spune-mi care este motivul pentru care m-ai sunat?

– Soția ta?

– Beatrice, s-a întâmplat ceva cu auzul tău? Da, soția mea.

Beatrice trânti receptorul. Caroline așeză telefonul la locul lui.

– Cred că ai fost cam dur cu ea.

– Nu atât de dur pe cât ar fi trebuit să fiu. Cel puțin acum am certitudinea că nu ne va mai deranja.

O prinse de mijloc și o sărută pe gât.

– Pot să știu unde aveai de gând să fugi?

– Voiam să te las să vorbești în liniște cu Beatrice.

– Dar eu nu vreau să vorbesc în liniște decât cu tine. Acum fii cuminte și lasă-mă să te iubesc altfel, o să sărim și peste masa de prânz.

După ce luară totuși prânzul, Elias îi propuse o plimbare.

– Crezi că bunica s-ar bucura să mergem să-i dăm vestea că ne-am logodit?

– Vrei să mergem acum, Elias?

– Da, iubito, după ce mâncăm, mergem la castel.

Pe drum spre castel discutară o grămadă de probleme legate de nuntă. S-au hotărât în cele din urmă să o facă la castel. Nu s-au înțeles într-o singură privință. Caroline dorea o nuntă restrânsă pentru a nu cheltui prea mulți bani, iar Elias voia o nuntă mare pentru a o prezenta pe Caroline tuturor cunoștințelor sale. Voia ca toată lumea să o vadă pe aleasa inimii lui.

Ajunși la castel, intrară în fugă în salon. Bunica, speriată, privi la ei mirată.

– Bunico, am venit să ne dai binecuvântarea ta, să ne putem căsători.

– Dragii mei, sunt foarte fericită că ați hotărât să vă căsătoriți. De altfel mă așteptam la așa ceva. Știam că nu este decât o chestiune de timp. Acum insist ca eu să plătesc

cheltuielile cu nunta. Vreau o nuntă mare, să mă pot mândri cu copiii mei.

Nunta a fost ca din povești. Castelul a strălucit în acea zi. Toți nuntașii au admirat toaletele celor doi și felul cum organizaseră toată nunta. Caroline și Elias au strălucit ca două stele în plină zi.

La vreo două săptămâni după nuntă, Caroline se simțea rău dimineața, dar se ascundea de Elias cum putea, să nu îl necăjească. Plecau în fiecare dimineață la serviciu împreună. Acum era mai lejer programul Carolinei.

– Caroline, nu prea îmi place cum arăți, fata mea. Ce este cu tine?

– Doamna Camila, mă simt rău dimineața, dar nu vreau să-l supăr pe Elias cu problemele mele. Sper să-mi treacă.

– Cred că ar fi cazul să rămâi un timp acasă pentru a te pune pe picioare. Și mai cred că ar fi bine să consulți un medic.

În clipa aceea, Elias tocmai intră pe ușă.

– Ce s-a întâmplat?

– Caroline nu se simte prea bine.

– Iubito, ce s-a întâmplat?

– Nu cred să fie ceva serios.

– Mergem chiar acum la medicul meu.

Ajunși, medicul o luă pe Caroline în cabinet pentru control. După un sfert de oră doctorul deschise ușa și îl invită în cabinet și pe Elias. Acesta era foarte îngrijorat. Se așeză lângă Caroline.

Aceasta nu schiță niciun gest pentru că nu știa cum va primi Elias această veste, de aceea îl rugă pe medic să-i spună.

– Domnule doctor pot să știu ce este cu soția mea?

– Soția ta, Elias, va deveni mămică, iar tu tătic. Nu pot decât să vă felicit.

În ochii lui Elias apărură lacrimi de bucurie. O sărută pe Caroline și îi mulțumi.

– Iubito, toată viața am să-ți mulțumesc pentru faptul că mă faci neîncetat fericit.

– De astăzi înainte va trebui să aveți mai multă grijă de dumneavoastră. Să vă hrăniți bine și să vă odihniți mai mult, spuse doctorul.

– Aveți toată încrederea în mine, domnule doctor. Voi fi cu ochii pe ea.

Acum își dădu seama Caroline că sunt și alte lucruri care pot face omul fericit. Acum își dădea seama că "este o fericire să fii iubit, iar una și mai mare să iubești și cine le are pe amândouă e mai presus de orice".

Sfârșit